

POSTAL REGD.NO.PRAKASAM/16/2021-2023

REGD.NO. 37926/83

ESTABLISHED : 1983

ಅಕ್ಟೋಬರ್ 2022

ವೆಲ - ₹ 10.00

ಸಂಯಾಖ್ಯಾ

ಅಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ಮಾರ್ಪಡಿತ್ರಿಕ

ಸಂಪುಟ: 40 ಸಂಚಿಕ: 06

ಶ್ರೀ ಶರದಿ ಸಂಯಾಖ್ಯಾ ಮರ್ಗಸರ್ವಾ
ವಜಯರ್ಥ (5-10-2022)

సంపుటి:40 అక్టోబరు - 2022 సంఖిక:06
OFFICIAL ORGAN OF SRI MANGA BHARADWAJA TRUST

సాయిబాబు

వరమపూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎకిర్రాల భరద్వాజగారిచే స్థాపించబడిన

ఏకైక పత్రిక, మన "సాయిబాబా"

ఆరంభంలో పూజ్యతీ అమ్మగాల జన్మించిన మహాత్మవము (1-10-2022), మధ్యలో పూజ్యతీ సాయినాథుని ఆరాధనా మహాత్మవమైన విజయదశమి (05-10-2022), తివలలో పూజ్యతీ మాస్టరుగాల జన్మించిన మహాత్మవము (30-10-2022) ఉన్న ఈ అణ్ణోబర్ నెలలో శ్రీ సాయిమాస్టర్ భక్తుజనులకు చక్కని స్వరం జిలగేలా ఉపయోగపడే ప్రత్యేక సంచిక!!

మానవాంశికి అందిన మహిత వరం 'సాయిబాబా'	03
అశేషులు	06
భక్తులే పూర్వీకులైతే!	09
సంకుచిత మతద్వేషాల పరిధులు దాటించే సీమోల్సంఘమం!	14
మాతృదేవి ష్ట్రీతులు	17
గురుపత్ని మాతృత్వాను అప్పేలు మంగమ్మ	20
ద్వారకామాయి అనుభవమండపము	25
ఆచార్యుని అద్భుత శీలలు	27
మహాసియుల సమాధుల ప్రభావం	30

చిరునామా

SRI MANGA BHARADWAJA TRUST

Regd. Office: Bhakta Nivas, 12-1-170/46P, Hanuman Nagar, Jaipuri Colony, Nagole,
Hyderabad, Telangana - 500068. Phone No. +91 - 74160 41550

Branch Office: Kondaiah Bunk Street, Kothapeta, Ongole, Prakasam Dt.
Andhra Pradesh. Phone No. 08592 233271
www.saibharadwaja.org

చందా వివరములు: విడి ప్రతి - 10.00 ; సంవత్సర చందా - 100.00

మానవికి అందిన మహిత వరం 'శాయభా'

~పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్షిరాల భరద్వాజ

తలచిన హృదయాలలో ఆరని మంటలనార్పి, తీయని ప్రేమను కురిసే నామం సాయిబాబా. ప్రతిఫలమెరుగని ఆయన జీవితం పరిపూర్ణ జీవితానికి ప్రతీక. అలోకికమైన నిష్ఠ, కరిన నియమాలతోనూ సాగిన ఆయన జీవితం అనుసరణీయం మాత్రమేకాదు - నిత్యానుస్వరణీయం కూడా. ఆయన కోపం, కరుణ రెండూనూ ఫలితం దృష్టి చూస్తే భక్తుల బాగుపట్ల ఆయన చూపే శ్రద్ధకే నిదర్శనాలు. అందుకే సాయిబాబా అంటే ఆయన భక్తుల దృష్టిలో దివ్యశక్తి తమపై కరుణతో దాల్చిన రూపం.

ఆయన భక్తులలో అన్ని మతాల, సాంప్రదాయాల వారూ ఉన్నారు. అన్నింటినీ తనలో ఇముడ్చుకొన్నదే సాయి సాంప్రదాయం. మతదేవంతో మంట గలుస్తున్న మానవాళికి మానవతా విలువల నొకవైపు బోధిస్తూ, అన్ని సాంప్రదాయాల ఆదర్శమూ, ద్వేయమూ ఒకటేనని తన నిత్య జీవితాన్నే ఒక ఉదాహరణంగా నిలిపారు శ్రీసాయి.

సాయిబాబా ఎక్కడ, ఎప్పుడు, ఎవరికి జస్మించారో నన్న విషయం ఇదమిత్తంగా తెలిసినవారు లేరు. మొదట 16 ఏళ్ళ వయస్యలుగా 1854 సం॥లో శిరిడీలో కన్నించారు. ఆ తరువాత 1918 విజయదశమి వరకూ శిరిడీలోనే వుండిపోయారు.

శ్రీసాయినాథు ఏ సాంప్రదాయం వారో నన్నది నిస్పందేహంగా చెప్పుడమూ కష్టమే. ఆయనకు 'సాయిబాబా' అన్న పేరు భక్తులు పెట్టినదే. వేషానికి ఘకీరు, నియమానికి కరిన బ్రహ్మాచారి, సాంప్రదాయానికి సర్వసముదాయన. ఉన్నది పాడుబడిన మసీదులో. అందులో (పార్మలకూ, పైందవులకూ ముఖ్యమైన) అగ్ని ఆరాధన, వాకిట తులసీ

బృందావనం. ఐదిళ్ళంబే ఐదే ఇళ్ళలో భిక్ష. తనవి అంటూ ఆయనకేమీ ఉండేవి కాదు - చేతిలోని దండం, చిలిమ్ గొట్టం, ఓ రేకు డబ్బా, జోలె, తొడుకొన్న పొడవైన పాత చొక్కా, తలగుడ్డ తప్ప! ఆ ఘకీరును ఆశ్రయించిన వారిలో పండితులు, కోటీశ్వరులు, అతి సామాన్యములు, మహాత్ములుగా ఎంచబడినవారూ ఉన్నారు. ఆ భిక్షకుని చూపుతో, మాటతో, స్వర్గతో లాకికంగానూ ఆధ్యాత్మికంగానూ ఉన్నత స్థాయిని అందిన వారెందరో ఉన్నారు.

పీడాబేగ్, అస్వర్భాన్ అనేవారు ఆధ్యాత్మిక పరిణతి కొరకు బాబాను ఆశ్రయించారు. ఖురాన్ గ్రంథం నుంచి అరబీ

ప్రార్థనలు వారికుపదేశించి బేగ్సు కనాడ వద్ద, అన్వర్ను బాగ్దాద్ లోనూ నిజమైన ఘకీర్ధలూ జీవించమని ఆశీర్వదించి పంపారు సాయి. ధిల్లీ నివాసి యాకూబ్ అనే ముస్లిం సాధకుడు పవిత్రమైన బాబా సన్నిధిలో ఖురాన్ పరించి పవిత్రుడయ్యాడు. హజరత్ దర్వేస్ షా (జెరంగాబాద్), ఘకీర్ అమీరుద్దీన్ (నాందేడ్) పంటి ముస్లిం గురువులు తమ శిష్యులను సాధనలో మెలకువలు తెలుసుకొమ్మునీ, ఆశీర్వాదాలు పొందిరమ్మునీ బాబా వద్దకు పంపేవారు. గంగిర్, మెహర్ బాబా పంటివారు సాయిబాబాను గూర్చి ‘ఆయన కోపిసూర్’. ప్రపంచాన్ని ఆధ్యాత్మిక

పథంలో నడిపేందుకు ఉన్న 72 మంది గురువులలో ఐదుగురు గొప్పవారు. వారిలో సాయి తలమానికం పంటివారు. “నాకు ఆయనను గూర్చి తెలిసినంత మీకూ తెలిస్తే ఆయన ఈ సృష్టికే ఆదినాథుడని మీరే అంటారు” అన్న మాటలు అక్షరసత్యాలనడం స్వభావేక్కే.

కాశీనాథ్ ఉపాసనీశాస్త్రి (ఉపాసనీ బాబా, సాకోరి), నానాసాహేబ్ చందోర్కర్, ములేశాస్త్రి, దాసగణు మహరాజ్ లాంటివారిని ఆయన (హైందవ) ఆధ్యాత్మిక సాధనపరంగా సానబెట్టారు. భగవద్గీతను భాష్యత్తయంతో సహ క్షణంగా చదివాననే విద్యాగర్వంగల చందోర్కర్ గర్వాన్ని అతను వివరించలేని ఒక శ్లోకానికి (అధ్యాయము - 4-34 శ్లోకం) అసాధారణ వివరణనిచ్చి అణచారు ఆ ‘చదువురాని’ బాబా! అలాగే వేదపరసం మధ్యలో మంత్రం మరచిన దక్షిణదేశ పండితులకా పనసలు అందించిన సాయికి ఖురానే వచ్చనందామా, వేదమే వచ్చనందామా!

మసీదులో శ్రీరామనవమి, గురుపూర్ణిమ, అలాగే మొహరమ్ పంటి ఉత్సవాలూ ఆయన అనుమతితో జరిగేవి. ఆ ఉత్సవాల్లో హిందూ ముస్లిం అనే తేడాలేక అందరూ ఒకే తల్లి బిడ్డల్లూ కలసి మెలసి పొల్గొనడం ఈ శతాబ్దిలోనే జరిగిన సత్యం! విచిత్ర మేమీకాదు!!

ఆయన ‘అల్లా మాలిక్’ అనీ, ‘అల్లా అచ్చాకరేగా’ అనీ అంటుండేవారు. తన గురువు రోషన్ షా అని కొందరితో, వెంకూసా అని కొందరితో చెప్పేవారు. హరినామం చేసి చేసి హరినయ్యానన్నారు. రాముడు, కృష్ణుడు మొంవారు చారిత్రక పురుషులనేవారు. అలాగే జ్ఞానేశ్వరీ భగవద్గీత, భాగవతం, విష్ణు సహస్రనామం, గురుచరిత్ర పొరాయణ చేయమని భక్తులకు చెప్పేవారు. తానున్న మసీదుకు ‘ద్వారకామాయి’ అని పేరు పెట్టారు. హిందూ భక్తులాయనను దత్తావతారంగా కొలిచేవారు.

బాబా మత ద్వేషాన్ని సహించేవారుకాదు. మతమౌఢ్యం కలిగిన ఒక ముస్లిం మసీదులో నిద్రిస్తూన్న హిందువులను

చూపుతూ వారు ఇస్లాం సాంప్రదాయాన్ని, మసీదునూ పూజాదికాలతో అపవిత్రం చేస్తున్నారనీ, కనుక వారినందరనూ చంపుతాననీ బాబాతో అన్నాడు. అందుకాయన “వారిని నేనే రమ్మున్నాను. అలా చేయమని ప్రోత్సహించాను. కనుక నన్ను సంహారించడం సరైన పని” అని అడ్డుపడ్డారు. దానితో ఆ వ్యక్తి మరలిపోయాడు. అలాగే ఒ రోఫిల్లా రాత్రులందు ‘అల్లాహో అక్సర్’ అని అరుస్తూ తమ నిద్రకు భంగం కల్పిస్తున్నాడని హిందువు లారోపించగా అతని సాంప్రదాయబద్ధమైన ప్రార్థనా విధిని నిరసించడం సబబు కాదని బాబా మందలించారు. ముస్లిం మతం స్వీకరించిన ఒక యువకుడిని లాగి చెంపదెబ్బి కొట్టి “అబ్బును మార్పుకొన్నావటరా!” అని మండిపడ్డారు. మరోమారు చక్కనారాయణ అనే క్రైస్తవ ఉద్యోగి బాబా స్వీకరించే దక్షిణల వివరం సేకరించేందుకు ప్రభుత్వ ప్రతినిధిగా రాగా అతనిని భక్తులు దుయ్యబట్టారు. వారు అతనిని అలా విమర్శించినందుకు బాబా వారిని తీప్రంగా నిరసించారు. పరదూషణ చేసే ఒకనికి పందిని చూపుతూ బాబా, “అది చేసే పనే నీవూ చేస్తున్నావు. ఇలా ఐతే శిరిడీ వచ్చి ఏం ఉపయోగం?” అని మందలించారు. మత సహనం, మతాలన్నింటికీ మూలమైన సత్యం ఆయనకు ప్రధానం.

బాబా జీవితం సాధువుల, మహాత్ముల జీవితం ఎలా

ఉండాలో చెప్పే ప్రత్యక్ష ప్రమాణం, ఆదర్శం. తమ సిద్ధాంతాలే గొప్పవని వాటిని సామాన్యాలపై రుద్దే ఎందరో బాధ గురువుల, ఆచార్యుల, భగవానుల బారి నుండి రక్షించి నిజమైన బోధ గురువులను ఎంచుకొనేందుకు పనికించే గీటురాయి ఆయన జీవితం. వారి జీవితంలో వ్యక్తమయ్యే నాలుగంశాలు పేర్కొని తీరాలి:

1. హిందూ భక్తులకు బాబా వారి వారి ఇష్టదైవాలైన రామ, విరల, దత్త, మారుతి రూపాలలోనూ, శ్రీ అక్కల్కోట స్వామి, గురుఘోలవ్ స్వామి మొం గురువుల రూపంలోనూ దర్శనం ఇచ్చారు. అన్ని జీవులలోనూ, అన్ని ప్రదేశాలలోనూ తన ఉనికిని నిరూపించాయి ఆయన లీలలు. ఆనాటి మహాత్ములే ఆయనకు చెయ్యేత్తి మొక్కారు, కోటీశ్వరులాయన వాకిట నిలిచారు. ఐనా “నేను భగవంతుని బానిసను. పేద ఫక్కిరును” అనే వారాయన. “నేనే భగవంతుడిని” అనే నకిలీ బాబాలకూ, “మహాత్ములకూ” ఆయనకూ ఎంత తేడానో! ఆయన సముద్రం, వారో మురికి కాల్పులు.

2. “రేపటిగూర్చి ఆలోచించకు” అన్న క్రీస్తు సందేశాన్ని - నిజమైన సాధువుకు ఆశ్రమ మరాది నిర్మాణం, శిష్యకోటిని కూర్చుకోవడం, తన కొరకుగానీ, పవిత్ర కార్యాలకనిగానీ, ధన వస్తు సముదాయాన్ని సేకరించడం, సన్మానాదుల నందుకొనడం నిషిద్ధమని చెప్పిన హిందూ శాస్త్ర గ్రంథాలలోని నియమాలను - ఈయనవలె ఎందరు పాటించారు? రోజుా సాయంకాలం పరకూ భక్తులిచ్చే దక్షిణల మొత్తాన్ని (ఆ రోజులలోనే సుమారు 3-4 వందల రూపాయలుండేది!) తినుబందారాలనూ,

విలువైన వస్త్రాలనూ ఆ రోజుకారోజే పేదలకు పంచేవారు బాబా. తన కోసం జోలెతో ఐదిండ్ల భిక్ష చేసేవారు. అందుకే ఈనాటి నకిలీ స్వాములలగా ఆయన ‘ధనస్వాములు’ కాలేకపోయారు.

3. భక్తులాయనకు ఒక పల్లకీ, గుట్టం, రథం - అన్ని హంగులూ సమకూర్చారు. ఐనా శిరించీలో ఆయన ఉన్న అరువేండ్లలోనూ ఒకసారి కూడా వాటిని ఆయన వినియోగించక, చెప్పులు కూడా ధరించక చిరిగిన గుడ్డలతోనే ఊరంతా తిరిగేవారు. అడుగు దూరం వెళ్లాలన్నా విదేశీ కాడిలాక్ కార్టూ కావాలనే ఈ ‘మహాత్ములు’ వరుసలో ఆయనెలా నిలబడగలరు!

4. ఇతర మహాత్ములంతా మోసగాళ్ళు, గారడీలవారు, హిష్ట్యూటిస్టులు అని ఇతరులపై బురద చల్లుతూ, పైగా తాను తప్ప తరింపజేయగలవాడు లేడనే ఈ కుహనా మహాత్ములకూ, “నీ గురువునే అచంచలమైన విశ్వాసంతో ఆట్టి పెట్టుకో, ఆయన సామర్థ్యం ఎంత తక్కువదైనా సరే” అని బోధిస్తూ ఆరతిలో తుకారామ్ వంటి మహాత్ముల గూర్చిన పాటలు భక్తులు పాడే సమయంలో ఎంతో భక్తిగా చేతులు జోడించి వినయంగా కూర్చునే బాబాకూ సాపత్య మెక్కడ? ఏరికి ఆయన జీవితమే ఒక గుణపారం.

బాబా చూపిన బాటలో నడుధ్యాం!
ఆయన బిడ్డల మనిపించుకొండాం!!
ఆయన కృపకు అర్థుల మౌదాం!!!

గోధీశ్వరులు

(పూజ్య ఆచార్య భరద్వాజ గురుదేవుల జన్మదిన ప్రత్యేక వ్యాసం)

~పూజ్య గురుపత్రి శ్రీ అలివెలు మంగమ్మ~

లో రోజు పూజ్యశ్రీ మాష్టరుగారి పుట్టినరోజు. ఆ రోజు ఎంతోమంది ఆయన దర్శన ఆశీస్సులు కోసం వచ్చారు. ఆ రోజు పూజ్యశ్రీ మాష్టరుగారు చేసిన అనుగ్రహభాషణలో ఆయనిలా అన్నారు : “జంతుమంది రూపంలో శ్రీ సాయినాథుడు తమ ఆశీస్సులను నాకందిస్తున్నందుకు నాకెంతో ఆనందంగా వుంది”.

పూజ్యశ్రీ మాష్టరుగారి జన్మదిన సందర్భంగా ఆయన ఆశీస్సులకోసం వచ్చినవారి ఆశీస్సులు తమకు లభించాయని ఆయన భావించడమేమిటి? పూజ్యశ్రీ మాష్టరుగారు పలికిన మాటలలో ఎంతో అర్థం వుంది. అందరి ఆశీస్సులు తప్పకుండా మనకు వుండాలని మనం కోరుకోవాలని అర్థం. అయితే అసలు ఎవరి ఆశీస్సులైనా ఎందుకు కావాలి? అసలు ఆశీస్సులంటే ఏమిటి? అనే విషయాలను గూర్చి ఆయన చెబుతున్నారు.

పెద్దలు మనకు శుభం జరగాలని హృదయపూర్వకంగా కోరుతూ ఆశీస్సులిస్తారు. అలా ఇచ్చిన ఆశీస్సులవల్ల మనకు శుభం జరుగుతుందని పెద్దలు చెబుతారు. ఇది అందరికీ తెలిసిన విషయమే. అయితే అట్లా హృదయపూర్వకమైన ఆశీస్సులు పొందాలంటే అలా ఆశీస్సులు యచ్చేవారి పట్ల మన ప్రవర్తన, భావము ఎలా వుండాలన్నదే మనం ఆలోచించాలి.

అసలు పెద్దలంటే ఎవరు? మనకంటే వయసులో పెద్దవారు అని మనమనుకుంటాము. అది నిజమే. కానీ మనకంటే పెద్దలు చాలామంది వుంటారు. ఇక్కడ ‘మనకంటే’ అంటే వయసులోనే కాదు, ఏ విషయంలోనైనా సరే మనకంటే పెద్దలు వుంటారు అని అర్థం. మనకు తెలియని

దానిని తెలుసుకున్నవారెవరైనా మనకు పెద్దలే. అప్పుడు వయసులో చిన్న, పెద్ద అందరూ పెద్దలే. ఇంకా ఆలోచిస్తే మనకంటే ఈ సృష్టిలో ప్రతిది పెద్దదే. కారణం సృష్టిలో ప్రతిది మనకు తెలియని ఏదో ఒక విషయాన్ని తెలుపుతుంది గనుక. అటువంటి పెద్దలపట్ల మన ప్రవర్తన, మాట వారిని సంతోషపరచేవిగా వుండాలి.

ఇక్కడ ‘పెద్దలు’ అంటే అందరూ పెద్దలే అనుకున్నాం గనుక ప్రతివారి పట్ల మన ప్రవర్తన అలానే వుండాలి. మానవుల పట్ల మాత్రమే కాదు, సకల జీవులపట్ల కూడా అలానే వుండాలి.

అందరూ పెద్దలు ఎలా అవుతారు? చిన్నపిల్లలు, ఇతర జీవులు మనకంటే పెద్దలు ఎలా అవుతారు? అని మనకనిపించవచ్చు. ఆలోచిస్తే ఇది ఎంత సరియైనదే మనకే అర్థమౌతుంది. ఉదా॥ పసిపిల్లలను సంతోషపెట్టా మనుకుండాము. వారిలో

వన్నదెవరు? అన్ని జీవులలో వన్న సాయి మనకంటే పెద్దవారే కదా? లేక ఆత్మదృష్టితో చూసినా ఆత్మ అందరిలో ఒకడో. అది చిన్నది ఎప్పటికీ కాదు. ఎప్పుడూ గొప్పదే. అదే సాయి. అప్పుడు అందరిలో వన్న సాయిని సంతోషపరచినట్టే కదా! మనం చేసిన ప్రతి చర్యకు ప్రతిచర్య చేయడం సృష్టి యొక్క తత్త్వం. అందుకే పసిపిల్లలనైనా సరే మనం కోపుడినా, దండించినా వారి హృదయం క్షోభిస్తుంది. అందుకు ప్రతిఫలం మనం అనుభవించవలసినదే. పిల్లలనైనా, ఎవరినైనా వారి మంచి కోసం దండించడం తప్పుకాదు. కానీ దానికి ఒక హాధు వన్నది. దానిని మించి ఏదైనా చేస్తే తప్పక ఫలితం అనుభవించి తీరాలి. వారి హృదయవేదన మనలను శపిస్తుంది. అప్పుడు ఆశీర్వచనాలేలా వస్తాయి? శిక్షలే వస్తాయి.

అందుకే సజ్జనులు ఎవరినీ కష్టపెట్టరు. ఇందుకు

పూజ్యతీ మాస్టరుగారు ఒక ఉదాహరణ. ఆయన చిన్నపుటిసుంచీ కూడా అందరి శ్రేయస్సునే కోరేవారు. అందరికి సహాయం చేసేవారు. ఎవరు, ఎప్పుడు ఏ విధమైన ఇబ్బంది పడినా సహించలేకపోయేవారు. పెద్దెన తరువాత కూడా ఆయన ఎందరికో ఆర్థిక సహాయం చేశారు. మాట సహాయం చేశారు.

జ్ఞానదానమే అన్నింటికంటే శ్రేష్ఠమైనదని తెలిసినపుటికీ విద్యాదానం కూడా చేశారు. చివరకు సకల జీవుల శ్రేయస్సుకై ఆయన ఎన్నో విధాల ప్రయత్నించారు. అప్పుడు అందరి హృదయాలు ఆనందింపక ఎలా వుండగలవు? అంతేకాదు. ఆయన అందరిలోనూ తమ గురువునే చూసుకున్నారు. అందుకే మహాత్ములందరి ఆశీస్తులు ఆయనకు పుష్టులంగా లభించాయి.

పూర్వానందస్యామి విద్యానగర్ వచ్చినప్పుడు పూజ్యతీ మాస్టరుగారు వారి

ఆశీస్తులు కోరారు. అప్పుడు పూర్వానందస్యామి ఇలా అన్నారు: “నీవు నా ఆశీస్తులు కోరడమా! శ్రీ సాయినాథుని ఆశీస్తులు పొందిన నీకు ఎవరి ఆశీస్తులు అవసరం లేదు. మహాత్ములందరి ఆశీస్తులూ నీకున్నట్టే!”

అలాగే పూర్వానందస్యామి యొక్క గురువైన శ్రీ రాఖాడీ బాబా పూజ్యతీ మాస్టరుగారితో ఇలా అన్నారు: “బాల శివా! నీ తండ్రి అయిన సాయినాథుని ఆశీస్తులు ఎంతో గొప్పవి. నీకు అనసూయామాత ఒడిలో నిద్రించే యోగ్యత లభించింది. ఈ రోజు ఆమె ఒడిలో హాయిగా నిదురించు.” అనసూయామాత ఒడిలో నిద్రించే యోగ్యత ఎంతటివారికి లభిస్తుందో మనం డాహించుకోవచ్చు. అంతే కాదు. తమ ఆశీస్తులు ఎప్పుడూ వుంటాయని గూడ శ్రీ రాఖాడీ బాబా చెప్పారు.

అంతేకాదు. ఆయన దర్శించిన మహాత్ములందరూ ఆయనకు ఆశీస్తులందించారు. అనుగ్రహాన్ని వర్షించారు.

తమను

ఎవరైనా

గురువుగా భావించినా ఆయన ఒప్పుకునేవారు కాదు. “అందరికీ గురువు ఆ సాయినాథుడే. ఆయనను ఎదురుగా పెట్టుకుని గురువునని చెప్పుకోవడానికి సిగ్గుపడాలి” అనేవారు. అలాగని ఆయనను బాబా తన శిఘ్ర్యదని అంగీకరించినపుటికీ ఆయన మాత్రం ఇలా అనేవారు: “ఆయన శిఘ్ర్యలమని చెప్పుకోవడానికి గుండే? చెరువా?”

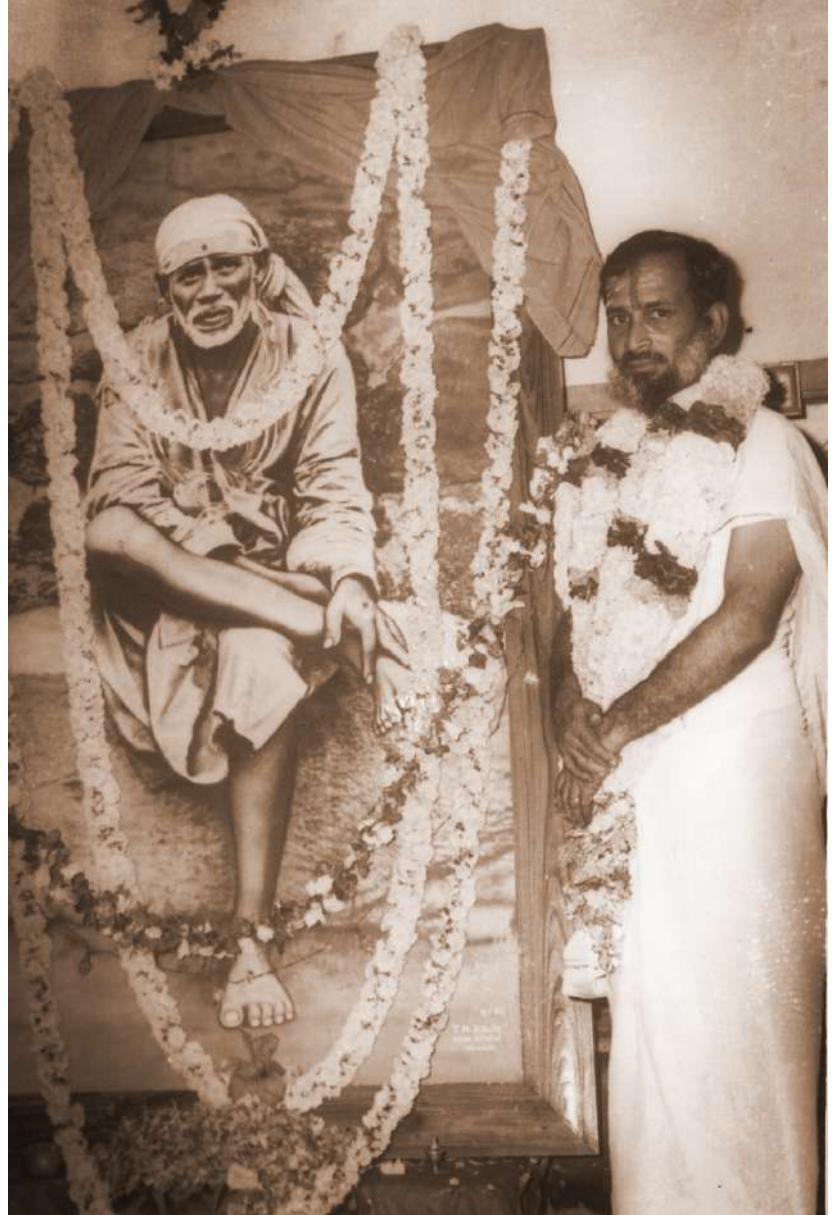
అయినప్పటికీ పూజ్య శ్రీ మాష్టరుగారు ఎప్పుడూ తన గురించి గొప్పగా చెప్పుకునేవారు కాదు. ఎవరైనా తమను గొప్పగా భావిస్తే, “నేనెంతటివాడిని? నేను మితాయి మీద చుట్టిన కాగితం లాంటివాడిని. అందులో వుండే మితాయి సాయినాథుడు. ఆ మితాయి లేకపోతే ఇందులో ఏమున్నది? అంతా డాల్లీ” అనేవారు. తనకింతమంది మహాత్ముల ఆశీస్సులు లభించినా ఆయన గర్వపడలేదు. వారి అనుగ్రహాన్ని పొందడానికి ఇంకా ఇంకా ప్రయత్నిస్తూనే వుండేవారు. ఎవరి దగ్గరకు వెళ్ళినా ‘తమరి ఆశీస్సులు ఎప్పుడూ వుండాల’ని చేతులు జోడించి వినప్రుతతో ప్రార్థించేవారు. ఆయనింకా ఇలా అనేవారు, “నేను మీకంటే ముందే శిరించి వెళ్ళాను. కనుక అక్కడికి చేరే మార్గాన్ని తెలిపేవాడిని మాత్రమే” అని.

తమను ఎవరైనా గురువుగా భావించినా ఆయన ఒప్పుకునేవారు కాదు. “అందరికీ గురువు ఆ సాయినాథుడే. ఆయనను ఎదురుగా పెట్టుకుని గురువుని చెప్పుకోవడానికి సిగ్గుపడాలి” అనేవారు. అలాగని ఆయనను బాబా తన శిష్యుడని అంగీకరించినప్పటికీ ఆయన మాత్రం ఇలా అనేవారు: “ఆయన శిష్యులమని చెప్పుకోవడానికి గుండే? చెరువా?”

అంటే ఆయన తమను తాము ఎంత తగ్గించుకునేవారో విటిని బట్టి అర్థమౌతుంది. “తమను తాము తగ్గించుకొనువారు హెచ్చింప బడుదురు” అన్న ఏసుక్రీస్తు సూక్తి ప్రకారము ఆయన మహాత్ముల దృష్టిలో ఎంతగా హెచ్చింప బడ్డారో అర్థమౌతుంది.

అందుకే శ్రీ రాఖాణీ బాబా, శ్రీ గుళవణి మహారాజ్ వంటివారు ఆయనను ‘సాయిబాబా బిడ్డ’ అని చెప్పారు.

ఇప్పుడు మనం చెప్పుకున్నదానిని బట్టి

పూజ్య శ్రీ మాష్టరుగారి మాటలను బట్టి, చర్యలను బట్టి మనమేలా వుండాలో మనమాలోచించుకోవాల్సిన అవసరం మనకు ఎంతైనా వుంది. మనకు పెద్దల ఆశీస్సులు వుండాలంటే పూజ్య శ్రీ మాష్టరుగారు అందరిపట్ల ఎలా వుండేవారో, పెద్దలపట్ల ఎంతటి వినప్రుతతో వుండేవారో మనం నేర్చుకోవాల్సిన అవసరం ఎంతైనా వుంది.

అందుకని అంతటివారైన పూజ్య శ్రీ మాష్టరుగారి పుట్టినరోజు పండుగ సందర్భంగా మనం వారి ఆశీస్సులు కోరుకుండాము. ఆయన ఆశీస్సులు ఎల్లప్పుడూ మనపై వర్షించాలని మనసారా ప్రార్థించాము.

జై సాయి మాష్టర్ !

ధక్కులే పూర్వికులైతే!

(పూజ్య గురుపత్ని శ్రీ అలివేలుమంగమ్మ జన్మదిన ప్రత్యేక వ్యాసం)

~వేదమ్~

పూ జ్యేశ్వరీ అమృగారి గురించి ఆలోచించినప్పుడల్లా అమె అనవ్యచింతన, భక్తి, శత్రు, సేవలు గుర్తుకువస్తాయి. అమెను స్వరించగానే ధీర గంభీర ప్రశాంత కోమలమైన ఆమె రూపం హృదయానికి గోచరిస్తుంది. పులకింపచేస్తుంది. అమెలోని ప్రతి అంశమూ ఎంతో ప్రత్యేకమైనది. మార్గదర్శకమైనది.

పూజ్య జ్యేశ్వరీ అమృగారి జననం ఎంతటి ప్రత్యేకమైనదో, మార్గదర్శకమైనదో స్మరిద్దాము. పూజ్య జ్యేశ్వరీ అమృగారు అక్షోబర్ 1, 1945 న గుంటూరు జిల్లాలోని పాన్మారు దగ్గర వున్న మన్మహ అనే గ్రామంలో జన్మించారు. దానధర్మాలకు, భక్తికి పేరుగాంచిన కుటుంబంలో శ్రీ మన్మహ బాలకృష్ణశర్మ, శ్రీమతి రంగనాయకి అనే పుణ్యదంపతులకు పూజ్య జ్యేశ్వరీ అమృగారు జన్మించారు.

తరతరాలుగా భగవచ్చింతన, ఆధ్యాత్మిక ఉన్నతి, ధర్మబద్ధ జీవితము కలిగిన కుటుంబాలలో మహాత్ములు జన్మించడం చరిత్రలో చూస్తాము. అలాగే ఎంతోమంది సాధకులు, భక్తులు, యోగులు కల వంశంలో పూజ్య జ్యేశ్వరీ అమృగారు జన్మించారు. మహాత్ములు జన్మించిన వంశంలో ఏడు తరాల వారు ఉధరింపబడతారని శాస్త్రాలు చెబుతాయి. కనుక అందుకు అర్థాత కలిగిన జీవులే మహాత్ములకు పూర్వీకులుగా జన్మిస్తారన్నమాట! వారంతా వారి వంశంలో మహాత్ములు జన్మించడం చేత ఉత్తమ గటులను పొందుతారు. పూజ్య జ్యేశ్వరీ అమృగారి జననం వలన ఆ వంశంలోని ఎందరు, ఎలా ఉధరింపబడ్డారో ఎవరికి ఎరుక? కనుక అటువంటి అర్థాలైన పూర్వీకులను తరింపచేయటానికి మహాత్ములు జన్మించడం కూడా అపారకరుణతో కూడిన వారి అనుగ్రహమే అన్నమాట!

పూజ్య జ్యేశ్వరీ అమృగారి తండ్రిగారైన శ్రీ మన్మహ బాలకృష్ణశర్మగారు నిరంతరం రామనామం జపించేవారు. ఆయన చాలా గౌప్య కవి. ప్రముఖ తెలుగు కవి అయిన శ్రీ జంధ్యాల పాపయ్య శాస్త్రిగారు వీరి వద్ద కవిత్వంలోని మెలకుపలను, రచనావిధానాన్ని నేర్చుకున్నారంటే ఆయన

ఎంతటి కవితా పటిమ కలవారో అర్థమవుతుంది. ఆయన వారసత్యంగానే పూజ్యశ్రీ అమృగారికి, వారి సోదర సో ద రి మ ణ ల ० ద రి కీ పాటలు, పద్యాలు ప్రాసే కవితాసామర్ధ్యం, చక్కటి రచనాశైలి అప్పింది. అయితే శ్రీ బాలకృష్ణశర్మగారు గాని, ఆయన సంతానం గానీ ఆ సామర్ధ్యాన్ని కీర్తి కోసమో, ధనం కోసమో వాడుకోలేదు! హృద్యమైన కవితలు ప్రాసి మంచి కవులుగా పేరు పొందాలనో, గొప్ప నవలలు ప్రాసి డబ్బును, పేరును సంపాదించాలనో భావించలేదు. అసలు కీర్తి, ధనాలపట్ల వ్యామోహం

పూజ్యశ్రీ అమృగారి గురించి
ఆలోచించినప్పుడల్లా ఆమె
అనన్యచింతన, భక్తి, త్రద్ద,
సేవలు గురుకువసాయి. ఆమెను
స్తుతించగానే భీర గంభీర
ప్రశాంత కోమలమైన ఆమె రూపం
హృదయానికి గోచరిస్తుంది.
పులకింపచేస్తుంది. ఆమెలోని ప్రతి
అంశమూర్ఖ ఎంతో ప్రత్యేకమైనది.
మార్గదర్శకమైనది.

లేనివారే అందరూ! ఆ కుటుంబంలో ఆస్తి గొడవలు లేనే లేవు! బంగారము, స్థిర, చరాస్తులు కూడపెట్టాలనే దృష్టి లేనేలేదు! తమకు భగవత్పూసాదంగా లభించిన రచనా పాటవాన్ని, కవితా పటిమను భగవంతుని కీర్తించడానికి ఉపయోగించారు. పూజ్యశ్రీ అమృగారు కూడా బాభా మీద, పూజ్యశ్రీ మాష్టరుగారి మీద ఎన్నో పాటలను, భజనలను, వ్యాసాలను, గ్రంథాలను ప్రాశారు. పూజ్యశ్రీ అమృగారి తండ్రిగారైన శ్రీ బాలకృష్ణ శర్మగారు, ఆమె అన్నగారు కూడా శ్రీ జిల్లేళ్ళమూడి అమృకు భక్తులై తమ కవిత్వంతో ఆమెను సేవించారు. పూజ్యశ్రీ అమృగారి సోదర సోదరీమణులు సాయి మీద, పూజ్యశ్రీ మాష్టరుగారి మీద, పూజ్యశ్రీ అమృగారి మీద ఎన్నో పాటలు ప్రాశారు. అలా భగవత్పూసాదంగా తమకు సంక్రమించిన కళలను భగవంతుని సేవకై వినియోగించడం వారి కుటుంబంలోనే సంస్కారంగా వున్నది.

శ్రీ మన్నవ బాలకృష్ణశర్మగారు సూక్త టీచర్ గా ఉద్యోగం చేస్తూనే వీలు దొరికినప్పుడల్లా కుటుంబసభ్యులకు రామాయణ, భారత, భాగవతాలు చదివి వినిపించడం, నేర్చించడం చేసేవారు. అందుకే మా అమృమృకు - అంటే శ్రీ రంగసాయకమృగారికి, ఆమె సంతానానికి అవస్తీ కంరతః వచ్చు. పూజ్యశ్రీ అమృగారు కూడా అప్పుడప్పుడు మాకు

ఆ పద్యాలు పాడి వినిపించేవారు. శ్రీ బాలకృష్ణశర్మగారు తమ పిల్లలతో, “మీరు నవలలు, పుత్రికలు చదవకండి.

సినిమాలు, నాటకాలు చూడకండి. భోగభాగ్యాలు మనక్కాద్దు! అవి మనసును పాడు చేస్తాయి. భక్తిమార్గమే మనకు సరైనది. దానినే సమ్మకోండి! రామాయణ, భారత భాగవతాలు చదవండి. అవే మనకు దిక్కు!” అని చెప్పేవారు.

శ్రీ మ న్న వ బాలకృష్ణశర్మగారు మంచి శారీరిక దారుధ్యం కలిగినవారు కూడా. అదుపు తప్పిన ఎడ్డను లొంగతీయడం, గుండెల మీద రోలు పెట్టించుకుని ఓట్లు దంపించుకోవడం చేసేవారంటే

ఆయన ఎంతటి బలశాలో అర్థమవుతుంది. అంతేకాదు. ఆయనకు సర్వమత సామరస్యము, విశాల హృదయము ఉండేవి. ఆయన మంచి వక్త కూడా! అందరూ ఆయన చేత ఉపన్యాసాలు చెప్పించుకునేవారు. ఆడపిల్లలను చదివించడమే ఆ రోజుల్లో సమాజంలో పెద్ద తప్పుగా పరిగణింపబడేది. అదేమీ పట్టించుకోకుండా తమ కుమార్తెలందరినీ చదివించారాయను! ప్రీలకు విద్య వుండాలని ఆయన నమ్మేవారు. తన భార్యకు కూడా ఆయనే చదువు నేర్చించారు. ఆయనకు ఒకసారి జబ్బు చేసినప్పుడు జిల్లేళ్ళమూడి అమృ దర్శనమైంది. అప్పటినుంచి ఆయన ఆమెకు మహాభక్తులై తమ కవితలతో సేవించారు.

పూజ్యశ్రీ అమృగారి నాయనమృగారైన మన్నవ వెంకాయమృగారు ఎంతో సాత్మ్యికురాలు. ఆమె గంగిగోవువంటివారని పూజ్యశ్రీ అమృగారు చేప్పేవారు. ఆమె దానధర్మాలకు పెట్టింది పేరు. అడిగినవారికి, అవసరమున్నవారికి లేదనకుండా సహాయం చేసేవారు. సేవ చేసేవారు. ప్రేమగా చూసేవారు. ఇంట్లో పాడి ఉండడంతో పాలు, పెరుగు, వెన్న, నెయ్య నిరంతరం దానం చేస్తూనే ఉండేవారు. రాత్రి, పగలు కూడా ఆమె కుంపటి మీద వేడి నీళ్ళ కాచుతూ వుండేవారు. మన్నవ గ్రామంలో ఎవరికి, ఏ సమయంలో వేడినీళ్ళ అవసరమైనా వీరి ఇంటికి వచ్చి తీసుకువెళ్ళవచ్చు!

ఆమెకు దీనులపట్ల, పేదవారిపట్ల అమితజాలి! వారికి లేదనకుండా దానధర్మాలు, సహాయ సహకారాలు అందిస్తూ వుండేవారు. అంతేకాదు! ఆమె నిరంతరం భగవచ్చింతనలో వుంటూ శారీరక శ్రమ చేస్తూనే వుండేవారు. ఎవరో ఒకరికి ఎప్పుడూ పనులలో సహాయం చేస్తూనే వుండేవారు. ఆమెకు చక్కబీ ఆధ్యాత్మిక చింతన ఉండేది. ఆమె రోజులో చాలాసేపు తీవ్రంగా ధ్యానం చేసుకుంటూ వుండేవారు. ఆమెకు ధ్యానంలో చంద్రదర్శనమైంది. అంతటి ఉన్నత ఆధ్యాత్మిక స్థితి కలిగినవారు శ్రీ వెంకాయమ్మగారు!

పూజ్యశ్రీ అమృగారి తాతగారు శ్రీ మన్మహింశుర్ బుచ్ఛిరాయశర్పగారు. ఆయన ఎంతో సమయస్వార్థి కలవారు. మేధావి. కానీ ఆయన ఎక్కువకాలం జీవించలేదు. ఆయన సోదరులలో ఒకరైన శ్రీమన్మహింశుర్ హనుమంతయ్యగారు మహాయోగి. ఆయనకు అంజనేయ స్వామి నిత్య సాక్షాత్కారం ఉండేది. అంతటి గొప్ప భక్తులాయన!

పూజ్యశ్రీ అమృగారి తల్లిగారైన శ్రీమతి మన్మహింశుర్ రంగనాయకమ్మగారు చిన్నతనంనుంచి శ్రీ కోదండ రామస్వామిని ఆరాధిస్తూ వుండేవారు. ఆమె అత్యంత సాత్మ్యకురాలు. మహా ఇల్లాలు. చక్కబీ గాయకి. నిరంతర భగవచ్చింతన ఆమె సొత్తు. ఆమె అందరితోను ఎంతో

ప్రేమగాను, ఆదరణతోను వుండేవారు. ఆమె ఉదయం లేచినప్పటినుంచి రాత్రి పడుకునే వరకు ఎన్నో ఆధ్యాత్మిక కీర్తనలు, శ్లోకాలు, పద్మాలు పాడుకుంటూనే వుండేవారు. ఆమెకు సహాయం చేస్తూ పిల్లలు కూడా వాటినన్నింటిని నేర్చుకున్నారు. పూజ్యశ్రీ అమృగారు కూడా చాలా బాగా పాడుతారు. ఆమె కూడా ఎన్నో పాటలు పాడేవారు. “మా అమృ గొంతు మాకు ఎవరికీ రాలేదు. ఆమె అస్తులు సంగీతం నేర్చుకోలేదు. అయినా ఎంతటి రాగాన్నెన్నా అలవోకగా పాడేయగలదు!” అని పూజ్యశ్రీ అమృగారు చెప్పేవారు. ఆమె ఇల్లంతా చక్కగా అలికి ముగ్గులు పెట్టేవారు. కుట్టులు, అల్లికలు, వంట... ఒకటేమిటి? ప్రతి పనీ ఎంతో నైపుణ్యంతో, వేగంగా చేసేవారు. పిల్లలందరికి తామే స్వయంగా బట్టలు కుట్టేవారు. చరభా మీద నూలు ఒడికి స్వాతంత్ర సమరయోధుల పస్తాలకు వినియోగించేవారు. ఆమెకు చాలా దేశభక్తి. అంతేకాదు, ఆమె గొప్ప దైవ భక్తురాలు కూడా! ప్రతిరోజు సూర్యోపాసన చేసేవారు. ఏ రోజు సూర్యుని చూడకుండా భోజనం చేసేవారు కాదు. మొదట ఆమె జిల్లెళ్ళమూడి అమృ భక్తురాలై ఆమెను సేవించేవారు. ఆ తర్వాత పూజ్యశ్రీ మాస్టర్ గారి పరిచయంతో బాబా మార్గంలోకి వచ్చి, బాబాను సేవించారు. ఆమె భక్తికి మెచ్చి శ్రీ సాయిబాబా, శ్రీ అక్కల్ కోట స్వామి, శ్రీ రఘు

మహార్షి ఆమెకు తమ ప్రత్యక్ష సాఙ్కాత్మకాన్ని ప్రసాదించారు. మొట్టమొదటిసారి జిల్లేష్ట్ మూడిలో పూజ్యతీ మాస్టర్ రుగారిని చూడగానే ఆయన గొప్ప మహాత్ములని, సామాన్యులుగారని శ్రీమతి రంగనాయకమృగారు గుర్తించి నమస్కరించారు. ఇంకా అప్పటికి పూజ్యతీ మాస్టర్ రుగారు లోకానికి వెల్లడి కాలేదు. అయినా ఆమె పూజ్యతీ మాస్టర్ రుగారిని చూడగానే ఆయన ఆధ్యాత్మిక బౌస్తుత్యానికి దాసోహం అయ్యారు. ఆయన బోధన వలన సాయి భక్తురాలై పూజ్యతీ మాస్టర్ రుగారి మార్గంలో సాధన కొనసాగించారు. నిరంతరము పూజ, జపం, పారాయణ, సత్పుంగాలతో జీవితాన్ని సార్థకం చేసుకున్నారు. పూజ్యతీ మాస్టర్ రుగారి వివాహంతరం పూజ్యతీ అమృగారి అహంకారం మేరకు మన ఇంట్లోనే ఎక్కువకాలం వుండిపోయి పూజ్యతీ మాస్టర్ రుగారి ప్రత్యక్ష సానిధ్యాన్ని సద్గ్యానియోగం చేసుకున్నారు. ఆయన ప్రతిరోజు ఇంట్లో సత్పుంగం చేస్తున్నప్పుడు శ్రీమతి రంగనాయకమృగారు క్రమం తప్పక శ్రద్ధగా వినేవారు. ఏరోజైనా ఆమె సత్పుంగానికి రావడం అలస్యమైతే పూజ్యతీ మాస్టర్ రుగారు ఆమె కోసం వేచి వుండి, ఆమె వచ్చిన తర్వాతనే సత్పుంగం ప్రారంభించేవారు! ఆమె పూజ్యతీ మాస్టర్ రుగారిని తమ సొంత అల్లునిగా కాక, ఒక సద్గురువుగా భావించి నమస్కరించేవారు. పూజ్యతీ మాస్టర్ రుగారు కూడా ఆమెను ప్రత్యేకంగా అనుగ్రహించారు.

ఆమెకు జీవితంలో ఎన్ని కష్టాలు ఎదురైనా వాటిని తీర్చుమని భగవంతుని కోరక, తమ కుటుంబమంతా ఆధ్యాత్మిక మార్గంలో ఉండాలని ప్రార్థించి, ప్రతిరోజు ఒక్కాక్కరి పేరున జపం చేసి, ఆ పుణ్యాన్ని వారికి ధారపోసేవారు. ఆమె మరణించే ముందు బాబా స్వపు దర్శనమిచ్చి అనుగ్రహించారు. అపస్కారక స్థితిలో కూడా బాబా స్వరం చేస్తూనే ప్రాణం విడిచారామె! అంతటి భాగ్యజీవి పూజ్యతీ అమృగారి మాతృదేవి అయిన శ్రీమతి రంగనాయకమృగారు!

శ్రీమతి రంగనాయకమృగారి తండ్రిగారైన శ్రీ పులిపాక శేషయ్యగారు గొప్ప రామభక్తులు. ఆయన నిరంతరం రామనామం చేస్తూ ఎన్నో రామనామ కీర్తనలు ఆలపిస్తూ వుండేవారు. ఆయన తన కుమారెకు రామభక్తితో పాటు నిజమైన వైరాగ్య భావనను పెంపాందించారు. మానవులకు భగవంతుని శరణ వేడటమే దిక్కుని, కష్టాలు, కోరికల కోసం కాక భగవంతుని కృప కోసం ఆయనను ఆశ్రయించాలని నేర్చించారు.

పులిపాక శేషయ్యగారి మాతృమూర్తి అయిన శ్రీమతి పులిపాక శేషమృగారు మహాభక్తి ఉపాసకురాలు. ఆమె మహాభక్తురాలై తన భక్తితో దేవిని మెప్పించి నిత్యసాఙ్కాత్మకాన్ని పొందారు. ఆమెకు సాఙ్కాత్మక లక్ష్మీదేవి దర్శనమిస్తున్నప్పటికీ ఆమె ధనాన్ని, భోగభాగ్యాలను కోరలేదు! భక్తి, జ్ఞాన,

వైరాగ్యాలను, ముక్కిని ప్రసాదించమని ప్రార్థించేవారు. ఆ దేవి అనుగ్రహంతో తీవ్ర తపోనిష్టతో ఆమె తరించారు. ఆమె భక్తికి మెచ్చి లాష్ట్రీధేవి నిత్య సాక్షాత్కారాన్ని ప్రసాదించి ప్రతిరోజు అరటి ఆకులలో

పాయసం, పులిపోర, పొంగలి, భక్షయలు ఆమెకు అనుగ్రహించేది! ఆ భక్తురాలు ఆ ప్రసాదాలను అందరికి పంచేవారు. ఆమె మన్మహ గ్రామంలో గురుమూర్తియై ఎందరో భక్తులకు మంత్ర దీక్షలను, ఆధ్యాత్మిక బోధలను అనుగ్రహించేవారు.

పూజ్యతో అమృగారి పెద్దమృగారైన శ్రీమతి మన్మహ సత్యవతీదేవి 10 సంవత్సరాల వయసులో వున్నప్పుడు శ్రీ మహాలక్ష్మి అమృవారు ప్రత్యక్ష దర్శనమనుగ్రహించారు. ఆ క్షణం నుంచి ఆమె జీవించి పున్సంతకాలం లాష్ట్రీధేవికి మహాభక్తురాలై నిరంతర స్వరణలో నిలిచి ధన్యరాలయ్యారు. ఆమె నిద్రపోతున్నప్పుడు కూడా ఆమె పెదవులు దేవిని జపిస్తూనే వుందేవి. జాగ్రత్తగా వింటే శ్రీ మహాలక్ష్మి నామం స్ఫ్టంగా వినిపించేది.

శ్రీమతి సత్యవతీదేవి గారి భర్తగారైన శ్రీ మన్మహ రామచంద్రరావుగారు శ్రీ శిరిడీ సాయినాథుని భక్తులు. ఆయన ఆరోజుల్లోనే శ్రీ తమ అల్లుడుగారైన శ్రీ పట్టాభి రామారావుగారి దర్శకత్వంలో వచ్చిన ‘శ్రీ సాయిబాబా’ అనే చలనచిత్రంలో సాయిబాబాగా నటించారు. ఈ చిత్రం 1948లోనే తెలుగు నాట విడుదలైంది. పూజ్యతో అమృగారి మేనమామైన శ్రీ పులిపాక చంద్రశేఖరరావుగారు కూడా ఆ చిత్రంలో ఒక పొత్త ధరించారు. ఆయన బాబాపై భక్తితో తమ కుమారునికి సాయి ప్రసాద్ అని పేరు పెట్టారు. అలా పూజ్యతో అమృగారి పూర్వీకులు కూడా బాబా భక్తులై బాబా ప్రచారానికి కృషి చేశారు.

పూజ్యతో అమృగారి తండ్రిగారైన శ్రీ మన్మహ బాలకృష్ణశర్మగారి తాతగారు జిల్లెళ్ళమూడి అమృగా ప్రసిద్ధి చెందిన శ్రీ అనసూయా దేవి గారి తాతగారు అన్నదమ్ములు.

శ్రీ బాలకృష్ణ శర్మగారు జిల్లెళ్ళమూడి అమృకు వరసకు అన్నయ్య అవుతారు. అంటే పూజ్యతో అమృగారికి జిల్లెళ్ళమూడి అమృ వరుసకు మేనత్త. అయితే పూజ్యతో అమృగారి పుట్టిల్లు,

శ్రీ జిల్లెళ్ళమూడి అమృ పుట్టిల్లు, అలాగే పూజ్యతో అమృగారి పెద్దమృగారు అయిన శ్రీమతి సత్యవతిదేవిగారి ఇల్లు వక్కపక్కనే వుందేవి. అందుకే వరుసకు కొంచెం దూరమే అయినా కుటుంబాలకు సాన్నిహిత్యం ఎక్కువ. కాలాంతరంలో పూజ్యతో అమృగారి తండ్రిగారు, ఆయన కుటుంబమంతా జిల్లెళ్ళమూడి అమృ భక్తులయ్యారు. పూజ్యతో అమృగారు ఆరు సంవత్సరాలు అమృ సేవలో గడిపారు. ఆ తర్వాత పూజ్యతో మాస్టరుగారి పరిచయమయ్యాక పూజ్యతో అమృగారి తల్లిగారు, సోదరసోదరీమణలు పూజ్యతో మాస్టరుగారికి భక్తులై సాయిని సేవించారు.

అలా ఎన్నో తరాల నుండి భక్తి, వైరాగ్య సంపదలు కల ఆ కుటుంబంలో పూజ్యతో అమృగారు జన్మించారు. మనకందరికి పూజ్యతో మాస్టరుగారి గురించి, ఆయన పూర్వీకుల గురించి తెలుసు. పూజ్యతో అమృగారి జన్మదినం సందర్శంగా ఆమె పూర్వీకుల గురించి, ఆమె ఎటువంటి వంశంలో జన్మించారో, అసలు ఎటువంటి వంశంలో మహాత్ములు జన్మిస్తారో తెలుసుకునే ప్రయత్నం ఇది. ఆమె జననంతో వారందరూ ఉత్తమ గతులను పొందివుంటారు. దీనిని బట్టి మనమందరమూ కూడా పూజ్యతో మాస్టరుగారి మార్గంలో నడుస్తూ, మన పిల్లలను నడిపిస్తూ.. అలా తరతరాలు కృషి చేస్తే మన వంశాలలో కూడా మహాత్ములు జన్మించడానికి అర్థత కలుగుతుందన్నమాట! అలా చేయటం కంటే పూజ్యతో మాస్టరుగారికి, పూజ్యతో అమృగారికి సంతోషకరమైనది ఏముంటంది?

జై సాయి మాస్టర్!

సంకుచిత మతదైవాల పరిధులు దిటింకే శ్రీహైల్లంఘునార్!

(విజయదశమి ప్రత్యేక వ్యాసం)

~పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్సిరాల భరద్వాజ

లోది 1916. నాడు విజయదశమి. పరాశక్తికి రాక్షసులపైన విజయం చేకూరిన రోజు. బహుశః మనదేశంలోని సాధకులు తమలో ప్రాకృతికంగా ఉత్సవమయ్యే ఆసురీ, రాక్షస సంస్థారాలపైన విజయం సాధించవలసిన నియత దినంగా పెట్టుకొని సాధన చేసేవారు గాబోలు. రాజులు దిగ్విజయానికై దైవాన్ని పూజించి, పూజించబడిన ఆయుధాలను ధరించి ఊరేగింపుగా పట్టుజి సరిహద్దు లేక సీమ దాటి, తిరిగి వచ్చేవారు. దీనికి స్పృతిచిహ్నంగా ‘సీమాల్లంఘునోత్సవము’ నేటికే మహారాష్ట్ర దేశంలో జరుపుకుంటారు. పామరులు సాటివారిపట్ల గల అసూయ, ద్వేషాది భావాల వలన ఏర్పడిన సంకుచితమైన మానసిక అవరోధాలను దాటి, వాటిని మరచి, ఒకరినొకరు శమీపత్రాలిచ్చుకోడం ద్వారా అలా చేయమని పోచ్చరించుకొని ఆలింగనం చేసుకొనేవారు. ఇదీ ఒక సీమాల్లంఘునమే; ‘శమీ’ పూజే!

విజయదశమి తెల్లువారింది.
భక్తులందరికీ సాయి విషయమై
అందోళన పెలగింది. కాని పెదవి
విష్ణు మాట్లాడే అవకాశాన్ని
అయనెవ్వలికీ యివ్వలేదు. అయన
దృష్టిలో సమాధి ఒక ఊయలే;
మరణమొక నిదురే! కట్టు
తెరచి మెలకువగా నిద్రించగల
సాయికి మరణమొక్కడిది? కనుక
దుఃఖించేందుకు మాట్లాడేందుకూ
ఏముంది?

నాడు శిరిడీ ప్రజలు, సాయి దర్శనార్థమొచ్చిన భక్తులందమూ వేడుకతో గ్రామ పొలిమేర దాటి తిరిగి మసీదు జేరుకున్నారు. సాయంత్రం చీకట్లు అలుముకుంటున్నాయి. అందరి హృదయాలలో మసీదును సమీపించగానే సాయి ముస్లిము లేక హిందువా అన్న ప్రశ్న యథాప్రకారం తలెత్తింది గాబోలు. సాయి శివమెత్తిన ఆగ్రహంతో, చింతనిప్పులవంటి కన్నులతో మసీదు మెట్ల వద్ద నిలచి కేకలు వేస్తున్నారు. తన పంచిమీద నున్న గుడ్డలన్నీ తీసి ధునిలో పారవేసి “మూర్ఖులారా! నేను ముస్లింనో, హిందువుడనో యిప్పుడు చూచి తేల్చుకోండి!!” అని అరుస్తున్నారు. భక్తులు భయంతో నిలబడిపోయారు. భాగోళీ అనే సేవకుడు మాత్రం ఆయనను సమీపించి, నడుముకు లంగోటా చుట్టి, “బాబా, ఈరోజు పవిత్ర సీమాల్లంఘునోత్సవం జరుగుతుంబే మీరు ఎందుకు ఆగ్రహించి భక్తులను భయపెడతారు?” అన్నాడు. సాయి శాంతించక, “అవును ఈ దినమే నా సీమాల్లంఘునం” అని కేకలేశారు. కారణం, తాను పరమాత్మ తత్వమని, పరమాత్మ ఏ మతస్థుడూ కాడని, అయితే

ఆయన అన్ని మతాలకు చెందిన వాడేనని, ఆయన ఎన్ని విధాలుగా తెలియజేసినా, వారీ విచికిత్స మానలేదు. తన మతం కబీరు అని, తన కులము భగవంతుడని (పర్వతీగర్) ఎంత చెప్పినా వారు వినరాయే! ఇంత గమనించాక కూడా కొందరు వారికి ముస్లిం సాంప్రదాయం ప్రకారం “సున్ని చేయబడినదని, కొందరు ఆయనకు సున్ని జరుగలేదనీనిశ్చయించారు! ఇరుపక్షాలవారు కలసియైనా ఆయన చెప్పదలచిన సత్యాన్ని గ్రహించలేదు. బాహ్యంగా సీమ దాటారేమో గాని అంతరంగంలో వారు సీమలు దాటలేదు. సాయిని వారి హృదయాలలోని యిం సంకుచిత భావాలనే ‘సూనె వర్తకులు, దుకాణదారులు’ బాధిస్తూనే వున్నారు.

ఇంకొక సీమోల్లంఘునం
జరుగవలసివున్నది. తర్వాత ఒక రాత్రి దీజ్ఞిత్ వాడాలో భక్తులు బూటీ, శ్యామూ నిదురిస్తుండగా యిద్దరికీ సాయి స్వప్న దర్శనమిచ్చి, “ఇక్కడ ఒక మందిరాన్ని, భవనాన్ని నిర్మించండి. నేనక్కడుండి భక్తుల కోరికలు నెరవేరుస్తాను!” అన్నారు. అదే ఆదేశంగా తీసుకుని బాబా అనుమతితో నిర్మాణం ప్రారంభమైనది. భవనంలో క్రింది భాగంలో మురళీధరుని ఆలయాన్ని బూటీ ఏర్పాటు చేయించి విగ్రహం తయారుచేయమని శిల్పుల నాదేశించాడు. ఇంకా దాటవలసిన సీమలాయనకు గూడ వున్నాయి. భగవందీ ఆ మురళీధరుడే సద్గురువునే మోక్షం కొరకాశ్రయించాలని చెప్పినా, బూటీ గుర్తించక తన పిచ్చులో తనున్నాడు.

1918 సంవత్సరం ప్రారంభమైంది. ఉద్ఘవేర్, చంద్రబాయి మొదలైన భక్తులతో సాయి ఒకసారి “ఇక నుంచి మీరు ఇంత శ్రమపడి ఇక్కడకు రానక్కరలేదు” అన్నారు.

ఒకరోజు కాశిమ్ అనే భక్తునితో సాయి,

“జెరంగాబాద్ వెళ్లి షంఘుద్దీన్ మియా అనే ఫకీరుకు నేను ఇచ్చే 250 రూపాయలు ఇచ్చి, “9వ నెలలో 9వ రోజున అల్లా పెట్టిన దీపం అల్లా తీసుకుపోతారు” అని చెప్పు. మౌలు, కవ్వాలి, నియాజ్ జరిపించమను. తర్వాత బన్నేమియా అను ఫకీరును దర్శించి ఆ మాటే చెప్పి అతడి మెడలో నేనిచ్చే మాల వెయ్యా!” అని ఆ పైకము, మాల యిచ్చారు.

కాశిమ్, చోటేభాన్, అమీర్ అనే అతడి అనుచరులు జెరంగాబాదు చేరేసరికి రైలుస్టేషన్కు ఒక ఫకీరు వచ్చి పెట్టెల దగ్గర “శిరిడీ సాయి ఫకీరు వద్ద నుండి వచ్చినవారెవరు?” అని అరుస్తున్నాడు. అతడే షంఘుద్దీన్ అని తెలిసి నమస్కరించిన ఆగంతుకులతో ఆ ఫకీరు సాయి సందేశాన్ని తానే యథాతథంగా వల్లించేశాడు! ముగ్గురినీ యింటికి తీసుకువెళ్లి ఆతిధ్యమిచ్చి, నాటి రాత్రి మౌలు, కవ్వాలి (సంకీర్తన, భజన) జరిపించి పేదల కన్నదానం (నియాజ్) జరిపించాడు షంఘుద్దీన్.

మరుసటి ఉదయం వీరు వెళ్లేసరికి బన్నేమియా ఫకీరు యోగసమాధిలో ఒక చేయి ఆకాశంపై చాపి, రెండ చేయి క్రిందకు చాపి, కన్నార్పక నిలుచుని వున్నారు. ఆ స్థితిలో వారిని పలకరిస్తే ఆగ్రహించి దండిస్తారని అచ్చట వున్న అరబ్బులు ఆగంతుకులతో చెప్పారు. కొంతసేపు వేచిచూచి, చోటేభాన్ శ్రీసాయిని

స్వరించి, బన్నేమియా మెడలో సాయి పంపిన మాల వేశాడు. మరుళ్ళాండ్రు మహానీయుడు యోగ సమాధి నుండి మేల్మైని సాయి పంపిన కబురు విని, ఆకాశంకేసి చూచి కన్నీరు కార్యారు. తన గురువాళ్ళను పాటించి ‘ఎంతటి మహానీయుడైనా మానవాకారంలో వున్న వారికి మాల వేయరాదు’ అనే సీమనుల్లంఫుంచారు చోటేభాన్, కాశిమ్లు. అందుకే వారికంతటి భాగ్యాన్ని ప్రసాదించారు సాయి.

అక్కోబరు మాసమారంభమైనది. బాబా భిక్షకు వెళ్ళారు. మాధవ్యస్తే అను సేవకుడు మశీదు చిమ్ముతున్నాడు. సాయికి ప్రాణసమానమైన యిటుక నేల మీద వున్నది. అది తమ గురు ప్రసాదమని చెప్పి సాయి ఎప్పుడూ దానిపైన చేయి వుంచి కూర్చోడము, తలక్రింద వుంచుకుని పడుకోడమూ చేసేవారు. దానిమీద దుమ్ము పడకుండా ఘస్తే దానిని తీయబోయాడు. చేయి జారి క్రిందపడి అది విరిగింది. సాయి తనపై ఆగ్రహిస్తారని భయపడ్డాడు ఘస్తే. తర్వాత దానిని చూచి సాయి ఎంతో బాధగా, “విరిగినది యిటుక కాదు. అది నా ప్రాణం; నా ప్రారథమే విరిగింది. నేనిక ఎక్కువ కాలం జీవించను” అన్నారు. దానిని బంగారంతో అతికించి యిస్తానన్నాడు బూటీ. బాబా నవ్వి, “అదలా అతికేది కాదు” అన్నారు.

అక్కోబరు తివ తేదీ పురందరే, దీక్షితీలతో బాబా, “నేను మొదట వెడతాను. మీరు వెనుక వస్తారు” అన్నారు. తిరిగి వారికి ఊదీ యచ్చి సాగనంపుతూ, “నా సమాధి మాట్లాడుతుంది. నా మట్టి సమాధానం చెబుతుంది!” అన్నారు. స్వస్థలైన బాబా అలా ఎందుకు పలికారో వారికర్థంగాలేదు.

విజయదశమి సమీపించింది. సాయికి జ్వరమొచ్చింది. ఆయన భిక్షకు, లిండీకీ వెళ్ళడం మానేశారు.

విజయదశమి వారం రోజులున్నది. ఆ రోజే ప్రారంభించి, వాఁఫు అనుభక్తుని చేత “రామవిజయం” అనే సద్గుంధాన్ని ఒకవారంలో మూడుసార్లు చదివించుకొని విన్నారు సాయి. ఆ తర్వాత తమ సమయమంతా మౌనంగా గడపసాగారు బాబా. ఔరంగాబాదు ఫీర్లకు ఆయన పంపిన వర్తమానాన్ని గూర్చి విని బాబా ముస్లిమని నిర్ణయించడానికి వీలులేకుండా సాయి ముందే జాగ్రత్తపడ్డారు.

విజయదశమి తెల్లవారింది. భక్తులందరికి సాయి విషయమై ఆందోళన పెరిగింది. కానీ పెదవి విప్పి మాట్లాడే అవకాశాన్ని ఆయనెవ్వరికీ యిప్పలేదు. ఆయన దృష్టిలో సమాధి ఒక ఊయలే; మరణమొక నిదురే! కళ్ళు తెరచి మెలకువగా

నిద్రించగల సాయికి మరణమొక్కడిది? కనుక దుఃఖించేందుకు మాట్లాడేందుకూ ఏముంది? శ్రీసాయి లక్ష్మీబాయి షిండే అను భక్తురాలిని పిలిచి ఆమెకు మొదట రూ.4/-లు తర్వాత 5/-లు యచ్చి భద్రపరచుకోమని చెప్పారు.

మధ్యాహ్న హరతి యథావిధిగా జరిగింది. అప్పుడే దశమి ఘడియలు గడచి ఏకాదశి ప్రవేశించింది. భక్తులందర్నీ భోజనాలు చేసి రమ్మని పంపారు బాబా. శ్రీమతి లక్ష్మీబాయి షిండే, భాగోజీ, బయ్యాజి అప్పాకోతే పాటిల్, బాలాషింహే, నిమోన్సుర్లు మాత్రం బాబా చెంతనుండిపోయారు.

సాయి షింపేతో “అబ్బుల్లాను రమ్మను!” అన్నారు. అతడు పరిగెత్తాడు. కొద్ది నిమిషాలు సాయి అబ్బుల్లా కోసం గాబోలు మశీదు గేటుకేసి చూస్తూండిపోయారు. మరుళ్ళాండ్రు సాయి అక్కడి వారితో, “నాకీ మశీదులో వుంటే ఏమీ బాగాలేదు. నన్ను ఆ రాతిమేడ (బూటీ వాడా)లోకి తీసుకుపోండి. బాగుంటుంది,” అంటూనే బయ్యాజీ అప్పాకోతే పాటిల్ వైపుకు హరిగి కన్నమూసారు. భాగోజీకి అనుమానం వచ్చి నిమోన్సుర్తో చెప్పాడు. అతడు బాబా నోటిలో నీరుపోసి, అవి బయటకు వచ్చేయడంతో నిమోన్సుర్ సాయి తనువు చాలించారని గుర్తించి పెద్దగా ఏడ్వనారంభించాడు. అందరూ గొల్లుమన్నారు. క్షణంలో శిరిడీ గ్రామమంతా అసువులు వీడిన శవంలా అయింది. గ్రామస్తులు, భక్తులు హృదయవిదారకంగా శోకిస్తూ మశీదు చేరారు. కొందరు స్పృహతప్పి పడిపోయారు; కొందరు రోదించారు; కొందరు దుఃఖము, కన్నీరు పెగలక బిగుసుకుపోయారు.

ఏది ఏమైనా బాబా సీమోల్లంఘునం చేశారు. సాకారంగా ఆయన ఉన్నంత వరకూ భక్తులు ఆయన హిందువా? లేక ముస్లిమా? అన్న సీమ దాటేటట్లు లేరు. పరస్పర అసూయాద్వేషాలను మానేలాలేరు. అట్టి దుస్థితి నుండి మనల నుద్దించడానికి సాయి తమ దేహసీమ దాటారు. అలాంటి విజయదశమినాడైనా మన హృదయాలు సీమోల్లంఘునం చేయగల్లితేగాని అరవై సంలా సాయి నిర్వర్తించిన నిరతాగ్నిపోత్రం లాంటి లీలాఘుట్టానికి అర్పులము గాలేము. “తల్లికి తగిన బిడ్డలు కండి. మీ ధనాగారాలు నింపుకోండి. లేకుంటే మనమేమవుతాము? మట్టి మట్టిలో, గాలి గాలిలో కలిసిపోతాయి. ఇలాంటి అవకాశం మరలా రాదు” అంటూంది విజయదశమి!!! ●

మాట్లాడ వీధిలు

~శ్రీమతి ఇందిరారావు

నొ గోలు సత్పుంగ సభ్యులు శ్రీమతి ఇందిరారావుగారు పూజ్యశ్రీ అమృగారి లీలావైభవాన్ని ఈవిధంగా తెలియచేస్తున్నారు--

1979 ఫిబ్రవరి నెలలో పూజ్యశ్రీ మాష్టరుగారు మొదటిసారి ధీటీ వచ్చారు. అప్పుడు మావారు ధీటీ ఐ.ఐ.టి.లో అసిస్టెంట్ ప్రోఫెసరుగా ఉద్యోగం చేసేవారు. నేను మహార్షి మహార్షి యోగిగారి ధ్యానవిద్యాపీఠంలో పనిచేరానిని. అక్కడ నాతోపాటు పనిచేస్తున్న శ్రీమతి ఉమా అయ్యర్ ఇంట్లో పూజ్యశ్రీ మాష్టరుగారు విడిది చేశారు. అప్పుడు మమ్మల్ని కూడా సత్పుంగానికి రమ్మంటే వెళ్లాము. అదే మొదటిసారి పూజ్యశ్రీ మాష్టరుగారిని చూడటం. ‘దైవం మానుషరూపేణ’ అన్నట్లు అతిసామాన్యమైన రూపంలో భగవంతుడే గురువుగా మా జీవితాల్లోకి ప్రవేశించారు.

తిరిగి అదే సంవత్సరం సెప్టెంబరులో పూజ్యశ్రీ అమృగారు, మూడేళ్ళ వేదవతితో కలిసి పూజ్యశ్రీ మాష్టరుగారు మరలా ధీటీ వచ్చారు. అప్పుడు ఒకరోజు మా ఇంట్లో సత్పుంగం, వారికి ఆతిథ్యము జరుపుకునే అవకాశాన్ని ప్రసాదించారు. అదే మొదటిసారి పూజ్యశ్రీ అమృగారిని దర్శించుకోవడం.

1980వ సంవత్సరంలో పూజ్యశ్రీ మాష్టరుగారు సకుటుంబంగాను, కొంతమంది సత్పుంగ సభ్యులతోనూ శిరిడీకి వెళ్ళా, ధీటీనుంచి మమ్మల్ని కూడా రమ్మనమని కబురుచేశారు. ఇటునించి నేను, మావారు, పెద్దమాయి అరుంధతి (8నం||లు), చిన్నమాయి అనురాధ (4నం||లు) శిరిడీకి వెళ్లాము. పిల్లలందరూ చిన్నవాళ్లవడం వల్ల వాళ్లని

ఆడిస్ట్రో గడవటంలో పూజ్యశ్రీ అమృగారితో గడవటానికి, మాట్లాడటానికి ఎక్కువ అవకాశం కలిగింది.

1983లో మాకు అబ్బాయి పుట్టాడు. 1984 వేసవికాలంలో ప్రథమంగా మా కుటుంబం అంతా ఒంగోలులోని పూజ్యశ్రీ మాష్టరుగారి ఇంటికి వెళ్లాము. వెళ్లగానే వారి ప్రేమపూరితమైన ఆప్యోనం మాకెంతో ఆనందాన్ని కలిగించింది. మళ్ళీ రెండవసారి 1988లో వెళ్లాము. ఎప్పుడూ ముందు సత్పుంగహోలులో దర్శనమిచ్చే పూజ్యశ్రీ మాష్టరుగారు అక్కడ లేరు! కొంచెం తటపటాయిస్తూ పూజ్యశ్రీ అమృగారి దగ్గరకి వెళ్లాము. పూజ్యశ్రీ అమృగారు ఆప్యాయంగా, “రండి, రండి!” అని ఆప్యోనిస్తూ, “జప్పుడే మాష్టరుగారు లోపలిక్కారు” అన్నారు. ఇంతలోనే పూజ్యశ్రీ మాష్టరుగారు వచ్చారు. ఈ విషయం ఎందుకు చెప్పానంటే, మళ్ళీసారి మేము పూజ్యశ్రీ మాష్టరుగారి మండలారాధనకే రావడం జరిగింది. అప్పుడు అనిపించింది, క్రిందటిసారి మేము నేరుగా పూజ్యశ్రీ అమృగారి దర్శనం చేసుకునే పరిస్థితి పూజ్యశ్రీ మాష్టరుగారు ఎందుకు కల్పించారో! అప్పుడే చెప్పకనేచెప్పారన్న మాట, ఇక అన్నీ మీకు పూజ్యశ్రీ అమృగారే అని!

మేము ప్రతిసంవత్సరం వేసవి సెలవులలో ఒంగోలు వెళ్లేవాళ్ళం. అప్పుడు పూజ్యశ్రీ అమృగారు మా పిల్లలకు మన తెలుగుభాషను గురించి, సంస్కృతిని గురించి చాలా విషయాలు చెప్పేవారు. వీళ్ళు అర్థంకాక మళ్ళీ మళ్ళీ ఆడిగినా ఎంతో ఓర్చుతో చెప్పేవారు.

పూజ్యశ్రీ మాష్టరుగారు సశరీరులై వున్నప్పటినించి

మేము ఎప్పుడు ఒంగోలు వెళ్లినా సముద్రస్నానానికి వెళ్లడం అలవాటు. అదే విధంగా పూజ్యశ్రీ అమృగారు కూడా మమ్మల్ని పంపించేవారు. మాకోసం తెల్లవారురుమునే లేచి ఇఢీలు, పులిషోర, దడ్డోజనం.. అన్ని తయారుచేసి వుంచేవారు. ఎవ్వరూ తన దగ్గర వుండక్కరలేదని చెప్పి, ఒక్క పనిపిల్లను మాత్రం తన దగ్గర వుంచుకుని అందరినీ ఎంతో సంతోషంగా పంపించేవారు.

పూజ్యశ్రీ అమృగారిలో నేను బాగా గమనించగలిగింది వారి సున్నితత్వం. ఒక విషయం చెప్పేటప్పుడు కానీ, చేయించేటప్పుడు కానీ, ఎదుటివారి మనసు నొచ్చుకోకుండా చెబుతారు. ఒకవేళ వారు చెప్పేది నేను అర్థం చేసుకోలేక తొందరలో, ‘నాకు తోచిందే భాగుంది కదా!’ అన్న భావం వ్యక్తపురిస్తే, “సరే అలాగే!” అనేవారుకాని, “నేను చెప్పిందే చేయి!” అనేవారు కాదు. తర్వాత ఎప్పటికో నాకే అది తప్పని తెలిసి క్షమించమని అడిగితే, “అందుకేగా నేనలా చెప్పింది” అంటారే తప్ప, ఇంకేమీ అనరు!

పూజ్యశ్రీ అమృగారిలో నేను గమనించిన ఇంకో విశేషం - పతినేవా దీక్ష! ఉత్తమాత్మమమైనగృహిణిగా పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారిని సేవించుకోవడంలో పూజ్యశ్రీ అమృగారికి వున్న శ్రద్ధ, భక్తి, నేనెక్కడా చూడలేదు. అప్పుడే కాదు, తమ మహాసమాధి పర్యంతము కూడా పూజ్యశ్రీ అమృగారు అదేవిధంగా ఏ సమయానికి పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారికి చేయవలసిన సేవలు ఆ సమయానికి చేసేవారు. మానవమాత్రులెవరూ అలా చేయలేరనిపిస్తుంది. అలాగే అతిథి

సత్కారం! ఎవరెవరికి ఏమేమి అవసరాలో, అలవాట్లో, ఇష్టాయిష్టాలో అన్ని అడిగి తెలుసుకుని వారికి కావలసినవి సమకూర్చడంలో ఎంతో ఓర్పు, ఆదరణ కనిపిస్తాయి.

పూజ్యశ్రీ అమృగారు మాకు ప్రసాదించిన కొన్ని లీలలను ఇప్పుడు మీతో నేను పంచుకుంటాను.

మా చిన్నమ్మాయి అనురాధ పెళ్లికి మేము డిల్లీనుంచి పైదరాబాదుకి బయలుదేరుతున్నాము. మూడు టాక్సీలలో కుటుంబసభ్యులు, సామాను అంతా సర్దుకున్నాము. పదికిలోమీటర్ల దూరంలో వున్న రైల్వేస్టేషనుకి బయలుదేరాము. మార్గమధ్యంలో హతాత్తుగా మా టాక్సీ ఆగిపోయింది. ఎంత ప్రయత్నించినా కడలలేదు. ఇంక సమయం ఎక్కువ లేకపోవడంతో రెండు టాక్సీలలో కొంతమంది, కొంతసామానూ సర్దుకుని ముందు స్టేషనుకి చేరుకున్నాము. మిగిలినవాళ్ళు వేరే టాక్సీ మాట్లాడుకుని రావాలి. పైగా అక్కడ వేరే టాక్సీ దొరికే అవకాశం కూడా లేదు. మేము స్టేషన్ చేరుకున్నాక రైలు బయలుదేరడానికి చాలా తక్కువ సమయం వుందని తెలిశాక నాకు చాలా అందోళన కలిగింది. వెంటనే పూజ్యశ్రీ అమృగారికి ఫోన్ చేసి విషయం చెప్పాను. “అలాగా! వచ్చేస్తారేమాలే” అన్నారు. నిజానికి అక్కడ వున్న సమయానికి వెంటనే టాక్సీ దొరికినా రాలేరు. కానీ అమృగారు ఆ మాట చెప్పాక కాస్త ఊపిరి పిల్లుకున్నాను. సరిగ్గా పూజ్యశ్రీ అమృగారికి ఫోను చేసిన కాసేపటికి మావాళ్ళు వచ్చేశారు. సామాను లోపల పెట్టి ఎక్కుగానే రైలు బయలుదేరింది. అప్పటి పరిస్థితి వర్ణనాతీతం. ఎందుకంటే ఆ రైలు దాటిపోతే పెళ్ళి సమయానికి చేరుకోలేని పరిస్థితి. పూజ్యశ్రీ అమృగారు కాల స్వరూపిణై, కాలగతి మార్పుకపోతే మేము చేరుకోవడం అసంభవం. అందుకే “ఓం కాలస్వరూపాయైనమః” అని స్నానించుకుంటూ అంజలి ఘటించాను.

కాలగతిలో ఆడపిల్లల పెళ్లిక్కు, మా అబ్బాయి చదువు అన్ని పూర్తయ్య, మా శేషటీవితం పూజ్యశ్రీ అమృగారి సన్నిధిలో గడపాలని నాగోలు చేరుకున్నాము. మా పిల్లలకు చిన్నతనంనుంచి పూజ్యశ్రీ అమృగారితో ఎక్కువ అనుబంధం వుండటంవల్ల

వారు కూడా వారి కుటుంబాలతో ఈ సన్మిధికి చేరుకున్నారు. మేము నాగోలు వచ్చిన కొత్తలో నమ్మకస్తుడనుకుని ఒక వ్రైవర్ ని పెట్టుకున్నాము. తరవాత అతని గురించి వేరే విషయాలు తెలియడంతో మానిపించేసాము. కానీ ఒకరోజు వంటచేస్తూ వుంటే అతని గురించిన ఆలోచనలు రాశాగాయి. ఇదివరకు మాదగ్గర పనిచేసినప్పుడు ‘మీరు ముగ్గురే కదా, మీకు ఇంత ఇల్లు ఎందుకు?’ లాంటి ప్రశ్నలు వేసేవాడు. అవన్నీ గుర్తొచ్చి, అతని వల్ల ఏమైనా అపాయం వుంటుందా అని నాకు లోపల ఏదో భయం వెయ్యడం మొదలయ్యంది. ఈ లోపల ఫోన్ మోగింది. తీస్తే అటుపైపు పూజ్యోత్తమి అమ్మగారు, “ఏం ఆలోచిస్తున్నావ్?” అనడిగారు. విషయం చెప్పాను. కొంచెం విస్తగ్గా “ఆ! అలాంటివి అస్తులు ఆలోచించకూడదు” అన్నారు. వెంటనే నా మనస్సు మామూలుగా అయిపోయింది. మన లోపలా బయటా కూడా భగవంతుడే వుండి నడిపిస్తాడు, అన్నట్లు పూజ్యోత్తమి అమ్మగారు నాలోపల వచ్చే భావాలకు పరోక్షంగా కాకుండా, ప్రత్యక్షంగా పరిష్కరించడం ఆశ్చర్యం, నా అధ్యాత్మం! “సర్వాంతర్ధహిస్థితాయై నమః!” అని నిరూపించిన లీల ఇది!! ఇదే విధంగా మా అబ్బాయిని చాలా క్లిప్ప పరిస్థితులనుంచి కాపాడారు. మా కుటుంబం మొత్తం వారి కరుణాకట్టములతోనే నుర్ముతంగా ఉన్నాము.

ఇక్కడ ఇంకొక ముఖ్యమైన లీల చెప్పాలి. 2007వ సంవత్సరంలో ఒకరోజు ఉదయాన్నే అలవాటుగా ధ్యానంలో కూర్చున్నాను. కొంతసేపు అయ్యాక పూజ్యోత్తమి అమ్మగారు,

పూజ్యోత్తమి మాస్టరుగారు ఒక సింహసనం మీద కూర్చుని కనిపిస్తున్నారు. పూజ్యోత్తమి అమ్మగారు తన చీర కుచ్చిళ్ళనించి కిందకి చూస్తూ “నీకోసమే, నీకోసమే చేయస్తున్నాను!” అన్నారు. నాకేమీ ఆర్థం కాలేదు. ఇంతలో ఎవరో సేవకులు పూజ్యోత్తమి అమ్మగారికి పాదుకలు అందించారు. పూజ్యోత్తమి అమ్మగారు వాటిని ఒడిలో వుంచుకున్నారు. అవి ఎంత బాగున్నాయంటే, మైసూరు ఎరుచందనంతో చేసి, బాగా పాలిష్ చేసిన సన్నటి చార వుంది. వాటిని చూడగానే “అమ్మగారూ, ఈ దత్తపాదుకలు మాస్టరుగారివా?” అని ఆశ్చర్యంగా అడుగుతున్నాను. పూజ్యోత్తమి అమ్మగారు ఏమీ చెప్పలేదు కానీ, పూజ్యోత్తమి మాస్టరుగారు అదృశ్యమైపోయారు. ఇంతలో ఎక్కడినించో వచ్చిన గాలి వీస్తోంది. పూజ్యోత్తమి అమ్మగారు కూర్చున్నప్పుడు వారి పాదాలు ఎప్పుడూ మనకు కనబడవు. కానీ ఆ రోజు ఆ గాలికి చీర కుచ్చిళ్ళు కొద్దిగా పక్కకి తొలగి, వారి పాదాలు స్పష్టంగా దర్శనమిచ్చాయి. అంతేకాకుండా నాకు సమాధానం కూడా లభించింది. ఆ దత్తస్వామియే పూజ్యోత్తమి మాస్టరుగారిగాను, పూజ్యోత్తమి అమ్మగారిగానూ ఆ సింహసనాన్ని అధిరోహించారని!! ‘శ్రీ దత్తాయ గురవే నమః’ అని నమస్కారం చేసుకున్నాను!!

పూజ్యోత్తమి అమ్మగారికి శతసహస్రకోటి కృతజ్ఞతా కుసుమాంజలులు సమర్పిస్తున్నాను.

గురుపత్రి మాతృశ్రీ అలివేలు మంగమ్మ

~శేషులు శేర్ధెవి

శ్రీ భరద్వాజ గురుదేవుల ధర్మపత్రి మన మాతృదేవి శ్రీ అలివేలు మంగమ్మగారితో పరిచయం కలిగిన వాళ్ళు, ఆమె సన్నిధి భాగ్యాన్ని అనుభవించిన వాళ్ళు, ఆమె జీవితగమనం గురించి అవగాహనను వాళ్ళు శక్తి మేరకు తప్పనిసరిగా కలిగి వుంటారన్నది నిశ్చయం. ఎందుకంటే ఆమె జీవితం ఆడ్యంతం తెరచిన పుస్తకమే!

అయితే, నేను యీ శీర్షిక పేరు ‘గురుపత్రి మాతృశ్రీ అలివేలు మంగమ్మ’ అని పెట్టటానికి కారణం ఆమె తన గురించి తాను సద్గురు భరద్వాజ దేవుల సహధర్మచారిణిగానే వ్యవహరించారు తప్ప, తన అస్తిత్వం గురించి తన మాటలలో గాని, చేతలలో గాని వేరొక విధంగా వ్యక్తపరచుకొన్న దాఖలాలు లేవు. ఆమె భక్తులకు చేసిన బోధలు, ప్రసంగాలు అన్నే పరిశీలిస్తే ప్రతి విషయంలో

“పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు యిలా చెప్పేవారు”,
“పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు యిలా వ్యవహరించేవారు” అన్న పదాలే వినిపిస్తాయి. శ్రీ మాస్టరుగారు నిరంతరం శ్రీ సాయినాథుని గురించి ఆయన దివ్యానుగ్రహము, దివ్యశక్తి గురించి ఏవిధంగా భక్తులకు చెప్పేవారో అదే విధంగా శ్రీ అమ్మగారు కూడా శ్రీమాస్టరుగారి, శ్రీ సాయినాథుని బోధలు, వారి కరుణ, వారి లీలలు గురించి అందరికీ వివరించి చెపుతుండేవారు.

శ్రీమాస్టరుగారిని ఛాయపలె అనుసరించిన అర్థాంగి, సహధర్మచారిణి, గురుపత్రి శ్రీ అలివేలు మంగమ్మ తల్లి విశిష్ట సద్గురులను గురించి ఆమె జన్మదిన పవిత్ర సమయాన స్మృతించుకొని తరిధాం!

శ్రీ మాస్టరుగారి వలనే శ్రీ అమ్మగారు కూడా సద్గురువై మనకు తెలియని ఎన్నో విషయాలపై తన బోధల ద్వారా మనకు అవగాహన కల్పించటానికి ఎన్నో అనుగ్రహభాషణాలు చేశారు. ఇటువంటి వారి దివ్యబోధలు అనంఖ్యాకములు. వాటిని అన్నిటినీ వివరించటానికి జీవిత కాలం చాలా. కనుక ఆ దివ్య సందేశాలలో రెండే రెండు అంశాలు: ‘కృతజ్ఞత, ‘కర్తవ్యనిష్ట’ అనే విషయాల గురించి అమ్మగారి వివరణను తెలుసుకొండాం.

మొట్టమొదటగా మనం కృతజ్ఞత చూపవలసినది మనం ఇహపర శ్రేయస్సును పొందేందుకు మనకు దారిచూపిన సద్గురువు పైననే అని అమ్మగారు చెప్పేవారు.

తనకు బ్రహ్మానుభూతి నందించిన సాయినాథుని పట్ల కృతజ్ఞతగా క్షణక్షణం ఆయననే స్మరిస్తూ ఆయన మహిమను తన తుదిశ్శాస పరకు ప్రపంచానికి చాటి చెప్పేరు శ్రీ

మాస్టరుగారు.

మహాత్ములయినా, సాధారణ వ్యక్తులయినా వారి నుండి మనం పొందిన సహాయానికి కృతజ్ఞులపై వుండాలంటారు శ్రీ

అమృగారు.

ఈ సందర్భంగా ఎక్కడో చదివిన ఒక కథ గుర్తుకు వస్తోంది. అదేంటంటే:

ఒకసారి సద్గుణాలన్నీ మానవాకారాలు దాల్చి ఒక సభ నిర్వహిస్తాయి. ఆ సభలో దయ, ప్రేమ, సహానుము, శాంతము, దాతృత్వము - యిలా సద్గుణాలన్నీ కొలువుదీరి “తమ తమ ఆసనాలలో కూర్చుంటాయి. ఇంతలో ఆ సభలోకి ఎంతో మురికిగా చినిగిన పాతపస్తాలు ధరించి, బలహినంగా, దీనంగా వున్న ఒక స్త్రీ తడబడుతూ, భయం భయంగా అక్కడకు ప్రవేశించి

తలవంచుకుని ఒక మూలగా నిలబడుతుంది. నీవెవరు? అని అడిగిన అక్కడి వారితో “బాబూ! నా పేరు వినయము. నేను కూడా సద్గుణాలలో ఒకరిని కదా! అయినా నన్నెవ్వరూ ఆదరించరు. నేను ఎవరికి అక్కరేదు. ఎవరూ నన్ను తమ వద్దకు రానివ్వరు. అందుకే యిక్కడకు కూడా రావచ్చే, రాకూడడో అని సందేహిస్తూ వచ్చాను” అన్నది.

మానవులలో అహంకారము, గర్వము, మదము అనే దుర్భణాలు ప్రబలి, పెద్దల పట్ల, మనకు మేలు చేసే సజ్జనుల పట్ల వినయం అనే గుణం పూర్తిగా కరువైపోయిందని ఈ కథలోని భావం.

కృతజ్ఞత కూడా యి కోవలోకే వస్తుందనిపిస్తుంది. చేసిన మేలు మరచేవాళ్లే ఎక్కువ. అందుకే, “కుక్కకు వున్న విశ్వాసం మనిషికి వుండదు” అంటారు.

కృతజ్ఞతకు ఆలంబనం ప్రేమ. మనకు మేలు చేసిన వారి పట్ల మనకు కలిగిన ప్రేమవలన తిరిగి వారికి ఏదో ఒక మేలు చెయ్యాలనుకోవటమే కదా, కృతజ్ఞత అంటే! కానీ చూడండి, కని పెంచిన తల్లి నుండి సమాజంలోని ఎందరి పైననో మనం ఆధారపడి జీవిస్తున్నాం. కానీ మనం మన సౌఖ్యం గురించి, మన కుటుంబ సౌఖ్యం గురించి మాత్రమే ఆలోచిస్తాము గానీ మన చుట్టూ వున్న సాటివారి గురించి పట్టించుకోము.

మన పాలి దైవమై వెలసి మనకు సన్మాదాన్ని చూపిన

శ్రీ మాస్టరుగారిని ప్రత్యేక పూజలతో సేవించుకొని వారి పట్ల మన కృతజ్ఞతను వ్యక్తపరుస్తూ ఆ రోజంతటినీ వైభవోపేతంగా, పండుగగా జరుపుకొనటమే కృతజ్ఞతా మహోత్సవం. అంతేకాదు, ఆరోజు మాత్రమే పూజలు, భజనలు, పారాయణలు చేయటం కాక, శ్రీ మాస్టరుగారి బోధలను నిరంతరం మనం చేసుకుంటూ ఆ మహానీయుడు మన కందించిన దివ్యోపదేశాలను స్వరించి ఆచరణలో పెట్టుకొనటానికి ప్రయత్నించాలని మనలను మనం దృఢంగా అప్రమత్తులను చేసుకొనటం కూడా కృతజ్ఞతా మహోత్సవ ప్రధానోద్దేశం..!

కృతజ్ఞత వంటి సద్గుణాలు

సమాజంలో లోపించబట్టే అమృగారు ప్రత్యేకించి కృతజ్ఞత గురించి హాచ్చరించారు. మరొక చెప్పుకోదగిన విషయం ఏమిటంటే అమృగారు మనకు ఏది బోధించినా తాను మొదటగా ఆచరించిన విషయాలనే మనకు చెప్పేవారు గానీ కేవలం దంతవేదాంతం ఏనాడూ బోధించి ఎరుగరు.

శరీర మిందియం ప్రాణమర్థ స్వజన బాంధవాన్ / ఆత్మదారాదికం సర్వం సద్గురుభ్యో నివేదయేత్ II

అన్న శ్లోకం అమృగారికి పర్తిస్తుంది.

‘తన దనుకొన్న సర్వాన్ని సద్గురువుకు సమర్పణ చేయాలి’ అని యి శ్లోకానికి అర్థం. జిల్లెళ్ళమూడి జీవితం నుండి, శ్రీమాస్టరుగారి ధర్మపత్రియై, యిద్దరు బిడ్డలకు జన్మనిచ్చిన తల్లియై, అసంఖ్యాక భక్తులకు మాతృదేవియై నిలచిన ఆమె ఏనాడూ విక్రాంతి ఎరుగరు. జీవితంలోని ప్రతిక్షణము అప్రమత్తతతో తన గురువైన శ్రీమాస్టరుగారి అడుగుజాడలలో నడిచారు. నిరంతరం ఆయననే స్వరించేవారు. తుదిశ్వాస వరకు ఆయన సేవలే చేశారు. మంచంలోనుండి కడలలేని స్థితిలో కూడా మాస్టరుగారికి, సాయిబాబాకు చేసే నిత్య నివేదన, సేవలు - కాఫీ, ఘలహరాలు, భోజన సమర్పణలన్నీ తానే స్వయంగా నిర్వర్తించారు. ఇలా తనకంటూ ఎటువంటి సుఖము, విక్రాంతి ఆశించక అనుక్షణము శ్రీమాస్టరుగారికి తనను తాను సర్వసమర్పణ చేసుకుని తరించిన మహానీయురాలు మన మాతృదేవి శ్రీ అలివేలు మంగమ్మ

గారు.

ఈదే ఆమెకు మాస్టరుగారి పట్టగల అంతులేని కృతజ్ఞతకు పరాకాష్ట. ఇలా ఆమె తన ఆచరణే ఉపదేశంగా చూపించి, కృతజ్ఞత అన్న విశిష్ట గుణాన్ని ఒక మహాత్మవంగా విస్తరింపజేశారు.

ఆధ్యాత్మిక సోపానాలను అధిరోహించాలనుకొనే సాధకులు మొట్టమొదటగా తాము పాదం మోపవలసిన మొదటి మెట్టు పేరే కృతజ్ఞత.

మనలను భవబంధాల నుండి విముక్తి చెందేందుకు ఎంతో దయతో దారి చూపిన మహాత్ముని పట్ల కృతజ్ఞతతో తలవంచి నమస్కరించి ముందుగు వేయటంతోనే సాధన ప్రారంభమౌతుంది. ఈ విషయాన్నే తన ఆచరణ ద్వారా లీ అమృగారు మనకు బోధించారు.

శ్రీఅమృగారు మనకు బోధించిన మరొక మహాత్మును విషయం కర్తవ్యనిష్ట.

మొదటగా మనిషికి తన వ్యక్తిగత జీవితం పట్ల, కుటుంబం, చుట్టూ వున్న సమాజం, దేశం - వీటి పట్ల మన కర్తవ్యం ఏమిటో స్పష్టమైన అవగాహన వుండాలని అమృగారు చెప్పేవారు.

మనిషికర్తవ్యం మొదటతనను తాను సంస్కరించుకొనటం. మహానీయులు చెప్పిన ఆధ్యాత్మిక మార్గంలో నడుస్తూ, గమ్యం వైపు సాగాలన్నదే అత్యున్నతమైన లక్ష్యంగా నిర్ణయం తీసుకొనటం అనేది జన్మను తరింపజేస్తుందనీ, కనుక ఆ బాటలో నడిచేందుకు నిర్దష్టమైన ప్రణాళిక ఏర్పరచుకొనటం మనిషి యొక్క ప్రథమ కర్తవ్యమని అమృగారు చెప్పేవారు.

తర్వాత కర్తవ్యం కుటుంబంపట్ల మనకున్న బాధ్యతలను ధర్యంగా, సక్రమంగా నిర్వార్తించటం. ఆధ్యాత్మిక జీవితమంటే ధ్యానము, జపము, పారాయణ, పూజలు - యిలాంటి కార్యక్రమాలు మాత్రమే శ్రద్ధగా నిర్వార్తించాలని, మిగతా లౌకిక విషయాలు అంతగా పట్టించుకోనపసరం లేదనీ భావించటం పొరపాటని అమృగారు అనేవారు. ఆధ్యాత్మికత పేరుతో కుటుంబంపట్ల తనకున్న బాధ్యతలను నిర్దక్కుం చేయటం మహాపాపం. బుణానుబంధాలను గుర్తుంచుకొని కుటుంబసభ్యుల పట్ల మన బాధ్యతలను ధర్యంగా నిర్వార్తించటం అనేది కూడా ఆధ్యాత్మిక సాధనలో ఒక భాగమని ఆమె చెప్పేవారు.

మొదటగా కుటుంబ వ్యవస్థ గురించి చెపుతూ ఆమె యిం వ్యవస్థ యొక్క రూపురేఖలు పూర్వం ఎంత కట్టుదిట్టంగా, ఎంత పద్ధతిగా వుండేవో, యినాటి పరిస్థితులు ఆ వ్యవస్థను ఎలా చిన్నాభిన్నం చేశాయో చెప్పేవారు.

ఇక -

మన చుట్టూ వున్న సమాజం పట్ల మన కర్తవ్యం విషయం గురించి ఆలోచిస్తే, కష్టాలలో వున్నవారికి మన చేతనైన సహాయం చేయటం మాత్రమే కాదు, మాస్టరుగారు ఆదేశించిన విధంగా సత్పుంగాలు చేస్తూ, చుట్టూ వున్న

**ఆధ్యాత్మిక సోపానాలను
అధిరోహించాలనుకొనే సాధకులు
మొట్టమొదటగా తాము పాదం
మోపవలసిన మొదటి మెట్టు పేరే
కృతజ్ఞత.**

ప్రజలకు కూడా ఆధ్యాత్మికత, భక్తిమార్గం పట్ల అవగాహన కల్గించ యత్నించటం అవసరం. సమాజ శ్రేయస్తులోనే, ఆ సమాజంలోని ఒకరమయిన మన శ్రేయస్తు కూడా యిమిడి

వుంటుంది. కనుక సాముహికంగా అందరమూ కలసి లక్ష్యం పట్ల జాగరుకులమై వుండేందుకు యా ప్రయత్నం దోహద పడుతుంది.

ఇతరులతో ఆధ్యాత్మిక సంభాషణలు చేసేటప్పుడు, సత్సంగాలు చేసేటప్పుడు - ఆ ప్రసంగాలు, ఆ కార్యక్రమాలు ఎంతో నిరాడంబరంగా, నిరహంకారంగా జరగాలని శ్రీ అలివేలు మంగామాత బోధించేవారు..!

తర్వాత విషయం దేశం పట్ల మన కర్తవ్యం. దేశభక్తి అనేది ప్రతి ఒక్కరి హృదయమంతా నిండి వుండాలి. మన దేశ సంస్కృతి అంతా ఆధ్యాత్మికత, దైవభక్తి అనే పునాదులమైననే

ఏర్పడింది. యా దేశంలో ఎందరో మహాత్ములు, సద్గురువులు, అవధూతులు అవతరించి, మనకు చక్కని ధర్మబోధ చేశారు. ఈ భారత భూమిలో పుట్టటమే మన భాగ్యం. ఈ దేశంలోని నదులు, వనాలు, సంపద, సంస్కృతి ఎంతో గొప్పవి. కానీ కాలక్రమేణా ప్రజల వైఫరులు, జీవన విధానాలు కలుషితమై పోతున్నాయి. కనుక మనలను మనం జాగ్రత్తం చేసుకొనవలసి వున్నది. అందుకోసం దేశవ్యాప్తంగా ఆధ్యాత్మిక ప్రచారం, ధర్మబోధ జరగాలి. శ్రీమాస్తరగారి రచనలు, ప్రబోధాలు యిప్పటికే పలుభాషలలోకి అనువదింపబడి ప్రజలను భక్తిమార్గం వైపు నడిచేలా అప్రమత్తం చేస్తున్నాయి. ప్రతి ఒక్కరూ కూడా తమను

శ్రీ మాస్టరుగాలనే తన గురుదేవులుగా భావించి, ఆయన చెప్పిన మార్గంలో నడుస్తా, తన జీవితంలోని ప్రతిక్షణము ఆయనకీ, ఆయన ఆశయపోలనకీ అర్థంచారు.

తాము సంస్కరించుకొనే ప్రయత్నం మాత్రమేకాక తమ వంతు కృషిగా ధర్మప్రచార కార్యక్రమాలలో కూడా పాల్గొనాలి. మన చుట్టూ వున్న మన సమాజంలోనివారు, దేశంలోని ప్రజలు, అందరూ మనవారేననీ, అందరము ఒకే కుటుంబ సభ్యులము అన్న భావన పెంపాందించుకొనటానికి మనమంతా ప్రయత్నించాలి. సత్పుంగాల ద్వారా ధర్మప్రచారానికి మన వంతు కృషి చేస్తూ, ధర్మప్రచారం, భక్తి ప్రచారం చేసేవారికి సహాయ సహకారా లందించాలి. దేశంలోని మహానీయులందరి బోధలు; దేశభక్తుల, స్వాతంత్యీ సమర సమరయోధుల జీవిత చరిత్రలు చదువుతూ, పిల్లల చేతకూడ చదివిస్తూ, వారిని కూడా దేశభక్తి భావనలు పెంపాందించుకొనటంలో అప్రమత్తులను చేయటం ఎంతో అవసరం. నేటి బాలలే రేపటి పొరులు కనుక ఉగ్రపాలతోనే బాలలకు ధర్మము, దేశభక్తి గురించి బోధిస్తూ వుండాలి.

నేటి కాల పరిస్థితులకు, సమస్యలకు పరిపూరంగా అవతరించి, తమ దివ్య బోధలందించిన శ్రీ మాస్ట్ర రుగారి, శ్రీ సాయి నాథుని దివ్యేపదేశాలు సకల మానవాళి మేలు పొందేలాగ, ప్రపంచ వ్యాప్తంగా విస్తారంగా ప్రచారం చేయబడాలి. అందుకు మనవంతు కర్తవ్యంగా మనం ఏమి చేయాలో ప్రణాళికలను సిద్ధం చేసుకొనటం అవసరం. ఇలా అమృగారు తరచూ భక్తజనులకు తన దివ్యబోధలు అనుగ్రహించేవారు.

పదహారేండ్ర చిన్న వయసులో జిల్లెశ్చమూడి అమృలోని మహానీయతను చూచి ఆక్రమితురాలై భక్తిమార్గానికి, ఆధ్యాత్మికతకు అంకితురాలై, ఆ కరినసాధనలో విజయాన్ని సాధించి, సమర్థ సద్గురులైన శ్రీ భరద్వాజ మాస్ట్రగారి సహధర్మచారిణిగా స్థానాన్ని పొందిన మన మాతృదేవి ఆ తర్వాత జీవితమంతా మరింత అప్రమత్తతతో కర్తవ్యపాలన చేశారు. శ్రీ మాస్ట్రగారినే తన గురుదేవులుగా భావించి,

ఆయన చెప్పిన మార్గంలో నడుస్తూ, తన జీవితంలోని ప్రతిక్షణము ఆయనకీ, ఆయన ఆశయపాలనకీ అర్పించారు.

తన కుటుంబం పట్ల, బంధువుల పట్ల, రక్తసంబంధికుల పట్ల మాత్రమేకాదు - తనను, శ్రీ మాస్ట్రగారిని చేరవచ్చే భక్త జనులందరినీ తన కుటుంబ సభ్యులుగానే భావించారు. నామకరణాలు, అన్వప్రాసనలు, అష్టరాభ్యాసాలు, సీమంతాలు, వివాహాలు - యిలా ఎన్నెన్నే ఎందరికో తన స్వంత ఖర్చులతో నిర్మించారు. ఆమె అందరినీ తన స్వంత బిడ్డలుగానే తలచారు. అంతా తన కుటుంబమే! అందరూ తనవారే! అంతేకాదు, పేదలకు ధన ధాన్య వస్తు దానాలు, భౌతిక సహాయాలు ఎన్నే చేసేవారు. ఇవికాక ఆమె చేసిన గుప్తదానాలు ఎన్నెన్నో!

ఇంతటి మహాస్నుతవ్యక్తి, తన గురించి ఎవరి నుండి ఎటువంటి గుర్తింపును ఆశించలేదు. “నాలో ఎలాంటి ప్రత్యేకతా లేదు, ఎటువంటి గొప్పతనము లేదు. కొందరు అనుకొంటున్నట్లు నాలో ఎలాంటి దివ్యత్వము లేదు. నేను ఒక సామాన్యరాలిని మాత్రమే!”

అని తరచూ చెపుతుండేవారు. ఇలా ఆమె తనకంటూ ఎటువంటి ప్రత్యేక గౌరవాలు ఆశించక నిరహంకారంగా ప్రవర్తించేవారు. అతినిరాడంబరంగా జీవించారు. శ్రీ మాస్ట్రగారి గొప్పతనాన్నే ఎల్లప్పుడూ చాటిచెపుతూ విశ్వపు వినువీధులలో శ్రీ మాస్ట్రగారి కీర్తి పతాకను ఎగురవేస్తూ,

‘ఆయన పాదాల క్రింద వున్న ఒక గడ్డిపువ్యను మాత్రమే నేను’ అని భావించేవారు.

అయితే విశ్వాంతరాళంలో ఎగిరే శ్రీ మాస్ట్రగారి కీర్తి పతాకం విరజిమ్మె కాంతికిరణాల రూపంలో సకల లోకాలనూ వెలిగిస్తూ, మన మాతృదేవి మన యహపరాలకు ఆలంబనమై తన చల్లని ప్రేమను మనమై నిరంతరము వర్షిస్తూనే వుంటుంది.

అలాంటి దివ్యజనని శ్రీ అలివేలు మంగమ్మతల్లి దివ్యచరణారవిందములకు భక్తితో ప్రణమిల్లుదాం!! ●

ధైర్జివ్యా గ్రసుధవండుపు

~శ్రీమతి కృష్ణవేణి (జంగోలు)

1 981 లో పూజ్య మాస్టరుగారి చేతుల మీదుగా సాయిలీమృతం గ్రంథం తీసుకున్నాను. నాకు అప్పుడు పూజ్య మాస్టరుగారి గురించి ఏమీ తెలియదు. ఆ గ్రంథం తీసుకున్న కొద్ది కాలానికి మావారికి వేరే ఊరు బదిలీ అయింది. అందువల్ల నాకు పూజ్య మాస్టరుగారితో అనుబంధం లేదు. కానీ వారు రచించిన గ్రంథం, వారిచేతుల మీద తీసుకోవడం వల్లనేమో, చాలా బాగా పారాయణలు చేసుకున్నాను. మాది పెద్ద సంసారం. నాకు చిన్న పిల్లలతోను, ఇంటికి వచ్చే పోయే బంధువులతోను నిత్యము ఎంతో హదావిడిగా వున్నాకూడా, సష్ట్రాహ పారాయణలు (అప్పబ్లో సాయి లీలామృత గ్రంథంలో సప్తహ పారాయణలే ఉండేవి), నాలుగు హరతులు, ప్రతినిత్యం సాయంత్రం బాబా గుడికి వెళ్లడం, ఇవన్నీ కూడా క్రమం తప్పక చేసుకునేదాన్ని. నాకు బాబా స్వప్నంలోను, భౌతికంగానూ కూడా దర్శనం ఇచ్చేవారు. తరచుగా రకరకాల తీపి పదార్థాలు చేసి వైవేద్యం చేసేదాన్ని. ఒకాక్కుసారి స్వప్నంలో, ఘలానా స్థీల్ చేయమని అడిగేవారు. అది తప్పక చేసి నివేదించేదాన్ని.

అదేవిధంగా కాఫీ కూడా ఇప్పమని అడిగేవారు. దానికి కారణం వుంది. నేను ప్రతీదీ ‘సాయినాథార్పణమస్త’ అని తీసుకునేదాన్ని ఒక్క కాఫీ తప్ప! నేను రోజుకి చాలాసార్లు కాఫీ తాగేదాన్ని. నాకు కాఫీ అంటే చాలా ఇష్టం. ఇంబ్లో వాళ్ళకోసం, ఇంటికి వచ్చే వాళ్ళకోసం కాఫీ కలపడం, వాళ్ళతో పాటూ నేనూ తాగడం! కానీ ఒక్కసారి కూడా బాబాకి సమర్పించేదాన్ని కాదు. కనీసం తాగేటప్పుడు కూడా బాబాని తలచుకునేదాన్ని కాదు.

ఒకరోజు ఉదయం 6-30 గంటల సమయంలో,

మావారు ఇంటి బైట వరండాలో కుర్చీలో కూర్చుని వార్తాపత్రిక (స్టోన్ పేపర్) చదువుకుంటున్నారు. నేను ఒక పెద్దగ్గాసు నిండా కాఫీ తీసుకుని హోల్డ్ కి వచ్చేసరికి, ఒక పెద్దాయన వీధి గేటు తీసుకుని సరాసరి హోల్డ్ కి వచ్చారు. సుమారు అయిదున్నర అడుగుల ఎత్తువుంటారు. ముతక కోరా లాల్చీ, పంచ కట్టుకుని వున్నారు. పస్తానే, చెంబుడు మంచినీళ్లు తాగి, అక్కడున్న కుర్చీలో కూర్చుని, కాఫీ ఇమ్మని నన్ను అడిగారు. అప్పుడే సిద్ధంగా పెట్టుకున్న కాఫీ ఇచ్చేసాను. అది తాగి గ్గాసు అక్కడ పెట్టేని, ఒక్క మాట కూడా మాట్లాడకుండా వెళ్లిపోయారు. నేను వెంటనే బైటికి వచ్చి, “ఆ వచ్చినాయన మీకు తెలుసా?” అని మావారిని అడిగాను. “నాకేం తెలియదు, నీకు తెలిసిన వారేమో అనుకున్నాను” అని మావారన్నారు. వెంటనే ఇంటిచుట్టూ వెతికాను. ఎక్కడా కనపడలేదు. అప్పుడు “ఓహో! నేను రోజు బాబా అడుగుతున్న కాఫీ ఇప్పకుండా తాగేస్తున్నాను. అందుకే ఈరోజు ఇలా వచ్చి, అడిగి మరీ తాగి వెళ్లారే!” అనుకున్నాను. ఆ రోజు నించి నాకు కాఫీ పట్ల వున్న వ్యామోహం పోయి కాఫీ వదిలేసాను. ఇది 1985, 86 సంవత్సరాలలో జరిగింది. ఇప్పటికీ నేను కాఫీ తాగడం లేదు.

నాకు ఇంబ్లో పనివల్ల, చిన్న పిల్లలవల్ల, పారాయణలు, పూజల వల్ల తీరిక సమయం ఎక్కువగా ఉండేది కాదు. అందుకని ఇరుగుపొరుగు వాళ్ళతో మాట్లాడటానికి అవకాశం ఉండేది కాదు. ఒకరోజు బాబా స్వప్నంలో, నవ్వుకుంటూ మా ఇంబ్లోకి వచ్చి సోఫాలో కూర్చుని, “నీ గురించి మీ చుట్టూపక్కలవాళ్ళు ఏమనుకుంటున్నారో? తెలుసా?” అన్నారు. “ఏమనుకుంటున్నారు బాబా” అన్నాను. “నువ్వు బైటికి వెళ్లి చూడు” అన్నారు. నేను బైటికి రాగానే మా ఇంటి చుట్టూ

గోదలనిండా ఉర్ధూలో, భారీ లేకుండా ఏదో రాసివుంది. నాకు ఆ భాష రాక, లోపలికొచ్చి “అదేమిటి బాబా” అంటే, “అంతలా నీ గురించి అనుకుంటున్నారు” అన్నారు. “పోనిలే బాబా అనుకోనీ, నాకు నువ్వున్నావుగా” అన్నాను. స్వప్నం అయిపోయింది. మర్మాడు మా పక్కింటావిడతో, “నాకు ఇలా స్వప్నం వచ్చిందండి, అది నిజమేనా అనడిగితే”, “నిజమేనండీ, ‘ఇవిడకి చాలా గర్వం, ఎవ్వరితోనూ మాట్లాడదు’ అని అందరూ అనుకుంటూ వుంటారు” అని చెప్పింది. అంటే ఆ విషయమే బాబా నాకు చెప్పారన్నమాట! అని భలే ఆశ్చర్యమేసింది.

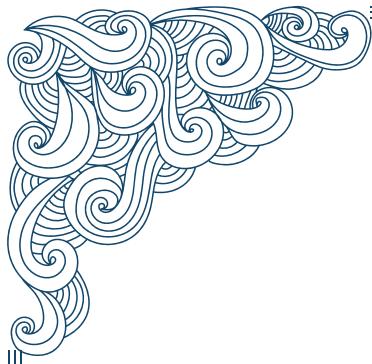
ఒకసారి మాకోడలు పుట్టింటికి, మా అబ్బాయి శబరిమలైకి వెడితే, నేనొక్కడాన్నే ఇంట్లో వున్నాను. అలాంటప్పుడు నాకు తోడుగా ఒక అమ్మాయి పడుకుంటుంది. ఆ రోజు ఆ అమ్మాయి రాలేదు. సరేలే, బాబా ఉన్నారుగా అనుకుని నేనొక్క దాన్నే పడుకున్నాను. అర్థరాత్రి 12 గంటలప్పుడు మెలకువ వచ్చింది. నా గదిలో నేను పడుకునే మంచం తల వైపు ఒక బాబా విగ్రహం ఉంటుంది, అందులోనించి గురక వినపడుతోంది. చాలా ఆశ్చర్యంగా అనిపించింది. కాసేపటికి మళ్ళీ నిద్ర పట్టింది. సరిగ్గా 2 గంటలప్పుడు మెలకువ వచ్చింది. అప్పుడు కూడా బాబా విగ్రహం నించి గురక వినపడుతోంది. నేనొక్క దాన్నే వున్నానని బాబా నాకు తోడుగా పడుకున్నారని తెలిసి నా మనసంతా కృతజ్ఞతతో నిండిపోయింది.

నాలుగేళ్ళ క్రితం మేము సంతపేటలో వుంటున్నప్పుడు, ఒక గురువారం పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారి ఇంటికి పూలంగిసేవకి వెళ్లాను. ఆ రోజు బాగా అలస్యమయింది దాదాపు రాత్రి 10 గంటలవుతోంది. అందరూ వెళ్లిపోయారు. నేను ఆటో కోసం ఎదురు చూస్తున్నాను. ఏ ఆటో కూడా రావడం లేదు. సమయం 10-30 అయ్యింది. ఒక ఆటో అతను వచ్చాడు. నాకు దాదాపు ఒంగోలులో ఆటో వాళ్ళందరూ తెలుసు. ఎందుకంటే ప్రతి గురువారం, పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారి ఇంటికి ఆటోలో వచ్చి, తిరిగి ఆటోలో వెదుతూంటాను. ఇతను కొత్తవాడిలా వున్నాడు. కానీ బాగా అలస్యమైందని అతని ఆటో ఎక్కాను. భాకి బట్టలు వేసుకున్నాడు. కళ్ళు, జుట్టు కూడా ఎరగా వున్నాయి. లోపల గుబలుగా వున్నా, బాబాని తలచుకుంటూ కూర్చున్నాను. అతను మధ్యలో ఆటో ఆపి, బీడి కొనుక్కున్నాడు. నన్ను క్షీమంగా దింపుతాడా అని అనుమానమేసింది. నేను అతనికి సంతపేట అని మాత్రమే చెప్పాను, కానీ సరిగ్గా మా ఇంటిముందు ఆటో ఆపాడు.

నేనిచ్చిన డబ్బులుకూడా లెక్కపెట్టుకోకుండా జేబులో పెట్టుకుని వెళ్లిపోయాడు. అతను వెళ్లిన కాసేపటికి నాకు ఆలోచన వచ్చింది, నేను ఇంటి అడ్రన్ చెప్పుకుండా సరిగ్గా మా ఇంటి దగ్గర దింపాడూ అంటే, ఆ వ్యక్తి ఎవరై వుంటారా అని! అలా ప్రతి క్షణం ఆ సాయినాథుడు కంటికి రెప్పలా చూసుకుంటూనే వున్నారు, ఎప్పటికీ చూసుకుంటారు!!

టెంప్యుల్ అద్భుత వీలలు

~డాక్టర్ (శ్రీమతి) రఘుదేవి

పూజ్యీ భరద్వాజ మహారాజ్ లీలా వైభవాన్ని
కావలికి చెందిన డాక్టర్ రఘుదేవిగారు
ఈవిధంగా తెలియచేస్తున్నారు-

నేను, మావారు (డాక్టర్ నరసింహంగారు) -- ఇద్దరం వైద్యులం. కావలిలో మాకు నర్సింగ్ హోమ్ వుంది. ప్రతిరోజు పేషెంట్ చాలామంది వస్తూ వుండేవారు. ఒకరోజు మావారి దగ్గరికి ఒక పేషెంట్ వచ్చారు. ఆయన శ్రీ ఎక్కిరాల వేదవ్యాసగారి శిష్యుడు. ఆయన ద్వారా శ్రీ వేదవ్యాసగారి గురించి తెలియడము, తద్వారా పూజ్యీ భరద్వాజ మాస్టరుగారి గురించి తెలియడం జరిగింది.

తరువాత కొన్నిరోజులకు పూజ్యీ మాస్టరుగారి దర్శనం కోసం ఒంగోలు వెళ్ళాము. మేము ఆసుపత్రి పనులు పూర్తిచేసుకుని ఒంగోలు వెళ్లేసరికి బాగా చీకటి పడింది. బహుశా రాత్రి 8:30 గంటలవుతోంది. చాలా ఆలస్యమయిందని అసుకుంటునే లోపలకి వెళ్ళాము. పూజ్యీ మాస్టరుగారు ఎంతో ఆప్యాయంగా పలకరించారు. చాలాసేపు చాలా విషయాలు చెప్పారు. హాయిగా, సరదాగా మాట్లాడుకుని తృప్తిగా ఇంటికి వచ్చాం.

ఆ తర్వాత పూజ్యీ మాస్టరుగారు మా ఆహ్వానం మేరకు మా ఇంటికి వచ్చారు. మా ప్రపంచం అంతా మాస్టరుగారి మయంగా వుండేది. మా ఊరి మీదనించి పూజ్యీ మాస్టరుగారు ఏ వూరు వెళ్లినా, మేము ఆ విషయం తెలుసుకుని బస్టాండుకి వెళ్లి వారిని దర్శించుకొని నమస్కారం చేసుకునేవాళ్ళం. ఒకసారి పూజ్యీ మాస్టరుగారిని, “మాకు సత్సంగం కోసం మందిరం

నిర్మించుకోవాలని వుంది మాస్టరుగారూ!” అని అడిగాము. ఆయన అపార కరుణతో మాకు అనుమతి, ఆశీర్వచనమూ ఇచ్చారు. ఒకాయన ఎప్పటినించో స్థలం ఇస్తానంటున్నారు కానీ ఇవ్వటం లేదు. ఈలోగా ఉంగుటూరి ప్రసాదుగారు, “మా స్థలం వుంది తీసుకోండి, కానీ అందులో మా అమ్మగారి అస్థికలు వున్నాయి” అని చెప్పారు. ఆక్కడ వారి తల్లిగారి అస్థికలు చిన్న కుండలో పెట్టి, భూమిలో పెట్టి దానిమీద చిన్న అరుగు కట్టారు. మేము ఆ సంగతి పూజ్యీ మాస్టరుగారితో చెప్పాము. “బాబాకి ఏమీ ఫరహాలేదు, కానీ మామూలు వాళ్ళకి అభ్యంతరముంటుంది కదా! గుడి అంటే అందరూ వస్తుంటారు కదా! నేను వచ్చి స్థలపుద్ది చేయిస్తాను. ప్రసాదుగారి అమ్మగారికి సద్గతి కలగాలని మీరు బాబాకి చెప్పుకోండి” అని చెప్పారు. అసుకున్నట్లుగానే పూజ్యీ మాస్టరుగారు వచ్చారు. మేము సాయంత్రం నాలుగు గంటలకు స్థలానికి వెళ్ళాము. కూలీలు వచ్చి ఆ అరుగుని కొంచెం త్రప్పారు. ఇక్కడ పూజ్యీ మాస్టరుగారు అద్భుతమైన లీల చేశారు! అప్పటికప్పుడు కుంభవృష్టి పడింది. ఆ వర్షపు నీటిలో తడిసి మట్టిజటుకలన్నీ కరిగిపోయి దానికింద వున్న ముంత బైటపడింది. పూజ్యీ మాస్టరుగారు దానిని సముద్రంలో కలిపి రమ్మన్నారు. ప్రకృతే స్థలపుద్ది చేసినట్లు అయ్యాంది. తరువాత మేము ఆక్కడ ఒక చిన్న మందిరము, ధుని కట్టుకున్నాము. పూజ్యీ మాస్టరుగారు చిత్రమైన రీతిగా శిరిడీలోని ధుని తెచ్చి దీనిలో కలిపిన లీల అందరికి తెలిసినదే!

మాకు ప్రతిసారి నవంబరులో తుఫాను వస్తుంది. అలాగే ఆ సంవత్సరం కూడా వచ్చింది. ఎవ్వరూ ఇంటినించి బయటికి రాలేని పరిస్థితి. మాకు చాలా భయమేసింది.

‘ధని ఎలావుందో!! చుట్టూ మట్టితో కట్టాము. ఈ వర్షానికి కూలిపోతుందేమో!’ అని భయపడ్డాము. వర్షం వెలిశాక చూస్తే ధని ఆరిపోకుండా వెలుగుతూనేవుంది!! గోడకి కూడా ఏమీ కాలేదు! కానీ ఆ పక్కనే వన్న RTCవాళ్ళ ప్రహరి గోడ కూలిపోయింది. పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారి, సాయినాథుల వారి ఆశీస్సుల ఫలితం ఎంత గొప్పదో!!

మాకు బాబాకు గంధోత్సవం(ఉరుసు) చేసుకోవాలనిపించి పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారిని అనుమతి కోరాము. “సత్యంకల్పానికి బాబా ఆశీస్సులు తప్పకుండా వుంటాయమ్మా!” అన్నారు. మాకు ముస్లిం పేపెంట్స్, స్నేహితులు వున్నారు. వాళ్ళ సహాయంతో ఈ కార్యక్రమం 1986లో మొదలుపెట్టాము. మా దగ్గరకు డబ్బు, ఎన్బై కిలోమీటర్ల దూరంనుంచి ఫకీర్లు వచ్చేవారు. మాకు ముస్లిం టైలర్ వుండేవాడు. అతని ఇంట్లో అందరికి విందు ఏర్పాటు చేసేవాళ్ళము. సాయిలీలామృతంలో చెప్పినట్టే చేసేవాళ్ళం. ఆ రోజు ఉదయమే ఇంట్లో అందరం తలస్నానం చేసి గంధం తీసేవాళ్ళం. దాన్ని ఫకీర్లు తీసుకువచ్చే గంధంలో కలిపేవాళ్ళం. ఒక ట్రాక్టర్లు రథంగా చేసి తాజుద్దీన్ బాబా ఫోటో, మాస్టరుగారి ఫోటో పెట్టి ఊరేగింపుగా గుడికి తీసుకుని వెళ్ళేవాళ్ళం. తాజుద్దీన్ బాబా ఫోటో కూడా చాలా చిత్రంగా వచ్చింది. మేము ‘పాకీ’ వెళ్ళినప్పుడు మందిరం కోసమని తాజుద్దీన్ బాబా పటం తెచ్చుకుని, ఇంట్లో నలభై రోజులు పారాయణ చేసాము. ఇది మందిరం ఫోటో కదా అక్కడే ఇచ్చేడ్డాం అని నైవేద్యం పెట్టి, కారులో బయలుదేరాము. అప్పుడు మావారన్నారు, “గుడిలో పెట్టాక ప్రసాదం కావాలి కదా!” అని. ఇంట్లోకి వెళ్లి ప్రసాదం తెచ్చి బయలుదేరదామని అనుకుంటుంటే మా కారు టైరు పంక్కర్ అయింది.

ఇక తాజుద్దీన్ బాబాని ఇంట్లోకి తీసుకువచ్చేసాం, మందిరానికి తీసుకువెళ్ళేదు. ఆ ఫోటోనే ప్రతి సంవత్సరం ఉరుసు ఉత్సవానికి గుడికి తీసుకుని వెళతాము. ఉరుసు ఉత్సవానికి మాకు ప్రేరణ కలిగించి, తాజుద్దీన్ బాబాని కూడా రప్పించి ఈ కార్యక్రమం మాచేత పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారే చేయించారని మా నమ్మకం. ఇంట్లో శ్రీరామనవమి కూడా జరుపుకునేవాళ్ళం.

1989 ఏప్రిల్ 1వ తేదీన మా కుటుంబమంతా పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారి ఇంటికి వెళ్లాం. మమ్మల్ని పల్లకీ సేవకి గుడికి వెళ్లిరమ్మన్నారు. గుడినుంచి వచ్చాక పూజ్యశ్రీ

మాస్టరుగారితో కలిసి అందరమూ భోజనాలు చేసాము. అదే మాకు పూజ్యతీ మాస్టరుగారితో కలసి ఆఖరి భోజనం అవుతుందని తెలియలేదు. మళ్ళీ ఏప్రిల్ 11 న మావారు, మా అమ్మ కలిసి పూజ్యతీ మాస్టరుగారి ఇంటికి వెళ్లారు. నెల్లూరులో మా అమ్మవాళ్కి కొంత పొలం వుంది. అది కొంచెం చికాకులలో వుంది. దాని నిమిత్తం మా అమ్మని తీసుకుని ఏలారు వెడుతూ పూజ్యతీ మాస్టరుగారి ఆశీస్సులు తీసుకుని వెళ్లడామని ఒంగోలులో దిగారు. సాయంత్రం సమయం... పూజ్యతీ మాస్టరుగారికి అప్పుడే కొంచెం గుండె నొప్పివచ్చి తగ్గిందిట. మావారితో అంతా బాగానే వుందని చెప్పారట. ఈయన వచ్చినపని కనుక్కుని ఆశీస్సులిచ్చి పంపించారట. అయినా మావారు ఒంగోలులో వున్న ఈయన స్నేహితుడైన ఒక డాక్టరుగారిని కలుసుకుని విషయం చెప్పి పూజ్యతీ మాస్టరుగారిని చూసిరమ్మని చెప్పారుట. ఆ డాక్టరుగారు, ఆరోజు రాత్రి పూజ్యతీ మాస్టరుగారి దగ్గరికి వెళించే, ఆయన తనకు తగ్గిపోయిందని చెప్పారుట. కానీ మర్కు జరగవలసింది జరిగిపోయింది!!! మావాళ్కి పూజ్యతీ మాస్టరుగారి ఆశీస్సుల ఘలితంగా వాళ్ళు వెళ్లిన పని చాలా సునాయాసంగా జరిగిపోయింది. అది పూజ్యతీ మాస్టరుగారు దేహంతో వుండగా మాకు ఇచ్చిన చివరి ప్రసాదం!

మేము ఎప్పుడు ఒంగోలు వెళ్లినా ఎదురుగా కనిపించే పూజ్యతీ మాస్టరుగారు తరవాతి కాలంలో కనిపించకపోవడం చాలా బాధగా వుండి పూజ్యతీ మాస్టరుగారి విగ్రహం చేయించాలనిపించింది. నెల్లూరులో శిల్పి వున్నడని తెలిసి అతనికి పూజ్యతీ మాస్టరుగారి విగ్రహం చేయడానికి పురమాయించాము. విగ్రహం పూర్తయ్యాక పూజ్యతీ మాస్టరుగారి ఇంట్లో ప్రతిష్టించాము. ఆ కార్యక్రమం జరిగిన కొన్నాళ్కుకి ఆ శిల్పి, ‘మీరు కోరిన విగ్రహం పూర్తయింది, వచ్చి తీసుకెళ్కమని’ కబురు చేసాడు. మాకు అర్థం కాలేదు, మేము విగ్రహం ఇంతకుముందే తీసేసుకున్నాము కదా అని! సరేనని వెళ్లాము. అది పూజ్యతీ మాస్టరుగారి విగ్రహం. అప్పుడతను ఇలా చెప్పాడు. ఒంగోలులో పూజ్యతీ మాస్టరుగారి విగ్రహం తీసుకుని వెళ్లినప్పుడు, అక్కడి వాళ్ళు, ‘ఇది వయస్సు ఎక్కువగా వున్నట్లు కనపడుతోంది!’ అనుకున్నారట. అందుకని ఇప్పుడు కొంచెం వయసులో వున్నట్లు తయారుచేశారు. సరే, ఇదికూడా పూజ్యతీ మాస్టరుగారి సంకల్పమేమో అనుకుని మా ఇంటికి తెచ్చుకున్నాము. ప్రతిరోజు, అన్నివేళలా, అన్ని

నైవేద్యాలు, నేవలు చేసుకొవడం మొదలుపెట్టాము.. అక్కడ పూజ్యతీ మాస్టరుగారు నిత్యసత్యాలై వున్నారని అందరికి అనుభవాలిచ్చారు. ఆ రకంగా పూజ్యతీ మాస్టరుగారు, తనంతట తానే మా ఇంటికి వచ్చారన్నమాట!!

మేము చాలా చిత్రంగా పూజ్యతీ అమృగారి, పూజ్యతీ మాస్టరుగార్ల కళ్యాణం చేయ తలపెట్టాము. ఆరోజు మార్చి 6, 2007. నేను మా అమ్మయితో, “పెద్దాపురం వాళ్ళు ఈరోజు కళ్యాణం బాగా చేస్తారు కదా!” అన్నాను. వెంటనే మా అమ్మయి, “మనం కూడా చేసుకుందాం!” అంది. అంతే!! వెంటనే అప్పటికప్పుడు, అత్యత్సాహంతో అన్ని సమకూర్చుకుని, మా ఇంట్లో కూడా కళ్యాణం చేసుకున్నాము. అది అలా ప్రతి సంవత్సరమూ ఆ ఉత్సవం మరింత పెద్దదవుతూ మగపెళ్ళివారు, ఆడపెళ్ళివారు, విడిది, బాజా భజంతీలు... ఇవన్నీ క్రమంగా ఏర్పడి ప్రతి సంవత్సరం అంగరంగఫైబ్రింగా జరుపుకుంటున్నాము.

అదేవిధంగా పూజ్యతీ మాస్టరుగారి గ్రంథాలైన ఏదినిజం?, విజ్ఞానపీచికలు, మతం ఎందుకు?.. ఇవన్నీ, మా వూరు కళాశాల గ్రంథాలయంలో పెట్టించాము. కళాశాల విద్యార్థులచేత ఈ పుస్తకాలు, వివేకానందస్వామి పుస్తకాలపై పోటీ పరీక్షలు కూడా నిర్వహించేవాళ్ళం. పీటన్నిటి వెనుక పూజ్యతీ మాస్టరుగారి ప్రోత్సాహము, ప్రేరణ మెందుగా వుండేవి.

పూజ్యతీ మాస్టరుగారితో యాత్రలకి వెళ్లడం... మా జీవితాలలో మరచిపోలేని మధుర స్నేహులు. ఇలా ఎన్ని చెప్పుకున్నా ఇంకా మిగిలే వుంటాయి. పూజ్యతీ మాస్టరుగారితో వుంటే ఆ ఉత్సాహమే వేరు, ఆ అనందమే వేరు!! అది ఇక ఎక్కడా, ఎవ్వరి దగ్గరా దొరకదు. అనందసాగరమే ఆయన!!

అటువంటి మహాత్ముని సన్మిధిభాగ్యం లభించడం కొన్ని కోట్ల జన్మల పుణ్యఫలమై వుండాలి. ఇప్పటికి అటువంటి ప్రేమను అందిస్తూ వారు, వారి కుటుంబము మమ్మల్ని కాపాడుతున్నారు. జన్మజన్మలకూ మాకు అనురక్తితో కూడిన భక్తిని, సేవను, ప్రసాదించమని మనస్సురిగా కోరుకుంటూ, ఈ అవకాశాన్ని నాకు ప్రసాదించినందుకు కృతజ్ఞతాపూర్వక నమస్సుమాంజలి సమర్పించుకుంటున్నాను.

ఓం ఆనందసాగరాయ శ్రీభరద్వాజాయ నమః!

మహానీయులు సాహిత్య ప్రభావం

పూజ్య ఆచార్య శేఖరింగ భరద్వాజ

మహానీయులు మరణించాడ గూడ వారి దేహాలు పరమ పవిత్రమైనవే. అందుకే జీవన్ముక్తుల దేహాలను దహనం చేయక సమాధిచేసి, పరమపవిత్రంగా పూజించడమన్నది అన్ని మతాల ఆచారంగా వున్నది. ఇది కేవలమొక విశ్వాసం మాత్రమే గాదు. ఆ సన్నిధిలో మానవుని ప్రార్థనలు భగవంతుని నుండి అనుగ్రహస్తున్న త్వరగా పొందుతాయన్నది నిస్పందేషాం. అన్ని మతాలకు చెందిన వేలాది ప్రజల అనుభవం గూడ.

కొన్ని శతాబ్దాల క్రింద పరమపదించిన మహానీయులు సమాధుల వద్ద - శ్రీ వీరబ్రహ్మేశ్వరం ద్రస్మామి సమాధి, మంత్రాలయ రాఘువేంద్రుల సమాధి, నాగుర్ వల్లి సమాధి ఇలా ఎన్నో ఆధ్యాత్మిక సాంప్రదాయాలలో ఆ సన్నిధిలో సాధకులు ప్రత్యేక భగవదాదేశం పొంది దాని సహాయంతో వారు గూడ పూర్ణపురుషులుగా రూపొందిన విషయం చరిత్రలో చూడవచ్చు. ఏదో ఒక

శుభసమయంలో ప్రాణ ప్రతిష్ట, యంత్ర ప్రతిష్టలతో మానవులు మలచిన విగ్రహాలు శక్తివంతాలవుతాయని శాస్త్రం చెబుతుంటే, జీవితాంతమూ అఱువణువూ పవిత్రమై, వారనుభవించిన భగవదైక్యంలో పరమ పావనమైన మహానీయుల సమాధులు, చిరకాలం శక్తివంతాలవడంలో ఆశ్చర్యం ఏమున్నది? ఎందరో అవిశ్వాసులకు గూడ పరివర్తన కల్గించగల్గిన ప్రభావం అక్కడ ప్రకటమైన వుదంతాలేన్నో! ●

(చీరాల వాస్తవ్యాలు అట. భారతీదేవిగారు అడిగిన, “మహానీయులు నిర్మాణం చెందిన తర్వాత వారి శరీరం పవిత్రమాదేనా ?” అన్న ప్రశ్నకు పూజ్య ఆచార్యుల వారి జవాబు. పరిప్రశ్న గ్రంథం నుండి సేకరణ.)

పీరిమీ పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భేరిద్వాజ మిషన్స్‌రూగారిచే రచించబడిన అప్పించు ఆధ్యాత్మిక వైజ్ఞానిక గ్రంథములు

శ్రీ సాయిలామృతం-శ్రీ గురుచలత్త	450-00
శ్రీ సాయి లీలామృతము	150-00
శ్రీ గురు చలత్త	150-00
శ్రీ సాయి సన్నిధి	120-00
శ్రీ సాయి మాస్టర్ ప్రపచనములు	125-00
శ్రీ సాయినాథ ప్రబోధామృతము	80-00
సాయినాథ పూజ	40-00
సాయినాథ స్తువనమంజలి	10-00
శిలిడి ఆరతులు	15-00
సాయిబాబాను సేవించడమెందుకు	10-00
సత్యంగము-భజన	5-00
శిలిడి క్లేత్త సందర్భము	40-00
విజ్ఞాన వీచికలు	99-00
పరిప్రశ్న	99-00
మతమెందుకు?	50-00
ఏది నిజం?	50-00
ధ్యానయోగ సర్వస్వం	99-00
బుద్ధధ్యాన హృదయం	49-00
దత్తావత్తార మహాత్మ్యం	75-00
సంహితాయన గురు ద్విసాహస్రి	125-00
పురుషసూక్త రహస్యం	40-00
సాయిసూక్తి-ఆచార్యవాణి	10-00
శ్రీ పాకలపాటి గురువుగారు	49-00
అవధూత శ్రీ చీరాల స్వామి	49-00
అవధూత శ్రీ వెంకయ్యస్వామి	70-00
శ్రీ ఆనందమయి అమృ	49-00
టీబెట్ యోగి మిలారేపా చలత్త	80-00
శ్రీ హజిరత్ తాజుఛీన్ బాబా చలత్త	49-00
స్వామి సమర్థ(అక్కలోట్ స్వామి)	49-00
మనము-మన సంస్కృతి	70-00

BOOKS IN ENGLISH

Sai Baba the Master	175-00
Sree Guru Charitra	99-00
Supreme Master(Swami Samartha)	99-00
Sai Baba of Shiridi and His Teachings	99-00
Life and Teachings of Hazarat Tajuddin Baba	99-00
Children's Sai Baba the Master	60-00

ఇతర ప్రచురణలు

మహాత్ముల ముద్దుజిడ్డడు	120-00
అవధూత చివటం అమృ	70-00
శ్రీ సిద్ధారూడ స్వామి చలత్త	70-00
శ్రీ సాయి మాస్టర్ స్ఫూతులు	125-00
మరో నందటిపం	80-00
ఆచార్య అమృత లేఖావళి	40-00
భగవాన్ శ్రీ భరద్వాజ	175-00
బాలల శ్రీ సాయి లీలామృతము	25-00
మహాపురుషుడు	50-00
శ్రీ సాయి మాస్టర్ స్ఫూతులు (2)	125-00
బాలల శ్రీ సాయి సన్నిధి	50-00
బాలల శ్రీ గురు చలత్త	50-00
శ్రీ సాయి మాస్టర్ సిత్యసత్య ప్రతము	15-00
మాష్టోరు అమృత వాక్యులు	100-00

BOOKS IN OTHER LANGUAGES

Sadguru Sai Baba(Hindi)	150-00
Sai Leelamrutham(Kannada)	150-00
Sai Baba Jeevitha Charitham(Malayalam)	220-00
Sai Baba Leelamrutham(Tamil)	175-00
Sri Guru Charitra (Hindi)	99-00
Swami Samartha (Kannada)	99-00
Sri Guru Charitra (Kannada)	45-00
Shiridi Aarathi(Tamil)	15-00
Stavana Manjari(Tamil)	10-00
Tibet Yogi Milarepa Jeevitha Charitra(Kannada)	55-00
Sri Sainatha Prabodhamruthamu (Kannada)	65-00
Sai Sannidhi (Kannada)	120-00
Sri Guru Charitra (Malayalam)	150-00
Sri Guru Charitra (Oriya)	150-00

SRI GURUPADUKA PUBLICATIONS

c/o, Sri Manga Bharadwaja Trust,

Regd. Office: Bhakta Nivas, 12-1-170/46P, Hanuman Nagar,
Jaipuri Colony, Nagole, Hyderabad -500068
Phone : 74160 41550

Branch Office: Kondaiah Bunk Street, Kothapeta, Ongole,
Prakasam Dt., Andhra Pradesh - 523002
Phone: 08592 233271

Send DD in favour of "Sri Manga Bharadwaja
Trust(Publications)", payable at Hyderabad
OR Ongole.

Date of Publication: 21st of each month. Permitted to post: 23rd, 24th, 25th and 26th of each month.
Edited, Printed and Published by Dr. R.S. Sasidhar, Ph.D. trustee of Sri Manga Bharadwaja Trust,
Ongole - 523002. Postal Registration Number : Prakasam/16/2021-2023, Regd.No. 37926/83.

ప్రాజ్య గురువుష్టు, శ్రీ గాలివేలుమంగమ్మ, జన్మితినాటకము (01-10-2022)

ప్రాజ్య భరద్వాజ గురుదేవుల జయంతి

30-10-2022 (ఆంగ్రీ కాలమాన ప్రకారము)

31-10-2022 (హిందూ కాలమాన ప్రకారము - కాట్క కుథు సమయము)

IF UNDELIVERED, PLEASE RETURN TO: SRI MANGA BHARADWAJA TRUST, KONDAIAH BUNK STREET,
KOTHAPETA, ONGOLE, PRAKASAM DT., A.P. - 523002.